

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

46. ČÍSLO / XII. ROČNÍK

8 Kč (11 Sk)

14. LISTOPADU 2004

Z obsahu:

Lidské bohatství nepřináší spásu

Katecheze Jana Pavla II.
27. října 2004
- strana 2 -

Představ si, Bůh zve, a nikdo nepřichází!

- strana 4 -

Rok Eucharistie

- strana 5 -

Malé dějiny Evropy

- strana 6 -

Antikrist?

Už to je antikristovské,
že toto téma je v církevních
obcích tabu
- strana 8 -

Išo z Kanaku

- strana 10 -

Vyčítání, reptání, vzdychání...

- strana 12 -

Další tři svědkové víry

- strana 13 -

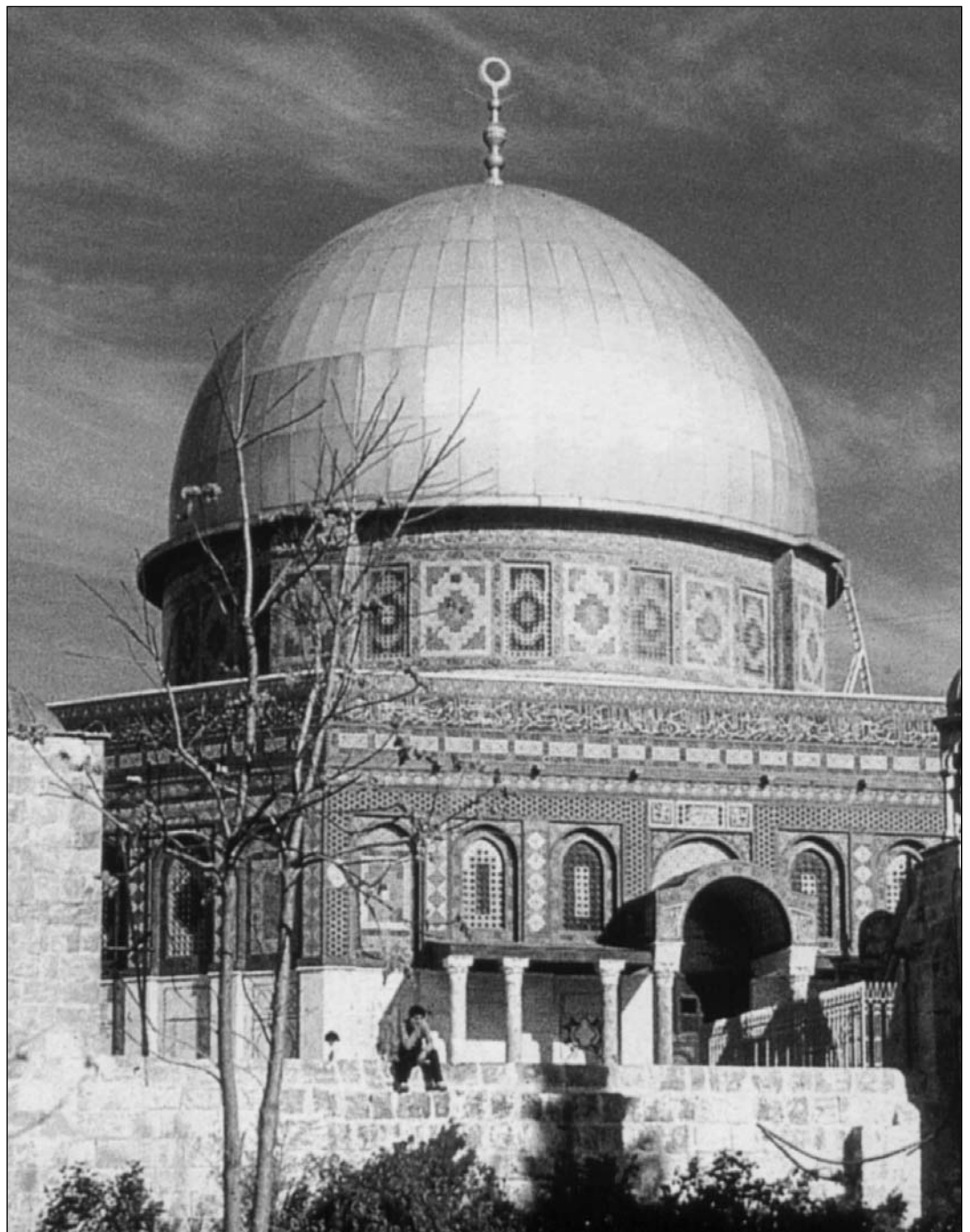
**Zemřeli za víru
a za lidskou důstojnost**
13. listopad - svátek sale-
siánských mučedníků
- strana 14 -

Konec jedné éry

Vzrušení kolem skan-
dálu v St. Pölten je také
prostředek k určitému cíli
- strana 16 -

**Kardinál Ratzinger hovoří
o Evropě a neúctě k Bohu**

- strana 17 -

*Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš:
„Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ (Lk 21,5)*

Lidské bohatství nepřináší spásu

(Žalm 48 z nešpor v úterý 2. týdne)

Liturgie nešpor, tak jak se postupně rozvíjí, nám znovu představuje žalm 48 mudroslovného charakteru, ze kterého byla nyní přednesena druhá část (srov. v. 14–21). Jako v předcházejícím úryvku (srov. v. 1–13), u kterého jsme se již zastavili, tak také tento úsek žalmu odsuzuje iluzi vzešlou ze zbožňování bohatství. Je to jedno z trvalých pokušení pro lidstvo: když se člověk uváže na peníze, o kterých se domnívá, že jsou obdařeny neporazitelnou silou, dělá si klamně iluze, že se může „postavit i smrti“ a oddálit ji od sebe.

Neúprosná smrt

Ve skutečnosti smrt vtrhne se svou schopností zbourat každou iluzi, smete z cesty každou překážku, pokoří veškerou důvěru v sebe sama (srov. v. 14) a pošle na onen svět bohaté i chudé, vládce i poddané, hlupáky stejně jako moudré. Působivý je obraz, který nastínil Žalmista, když představil smrt jako pasáka, který žene pevnou rukou stádo tvorů určených ke zkáze (srov. v. 15). Žalm 48 nám předkládá realistické a strohé rozjímání o smrti jakožto neklamný a základní pohled na lidský život.

Často vyhledáváme všechny možné způsoby, jak tuto skutečnost nebrat na vědomí,

a vzdalujeme tuto myšlenku z našeho myšlenkového obzoru. Ale tato námaha kromě toho, že je neužitečná, je také nevhodná. Za-

myšlení nad smrtí se jeví jako blahodárné, protože relativizuje všechny podružné skutečnosti, které jsme příliš absolutizovali, jako je právě bohatství, úspěch, moc... Proto Sirachovec, mudrc Starého zákona, napomíná: *Při všech skutcích si připomínej svůj konec, a nikdy neupadneš do hříchu* (7,36).

Povzbuzující obrat

Avšak hledme, náš žalm přináší zásadní zvrat. Jestliže nás nemohou „vykoupit“ ze smrti peníze (srov. Ž 48,9–9), je zde nicméně někdo, kdo nás může vykoupit z oné temné a dramatické vyhlídky. Žalmista totiž praví: *Bůh mě vysvobodí z podsvětí, neboť mě vezme k sobě* (v. 16). Pro spravedlivého se tak otevírá vyhlídka naděje na nesmrtnost. Na otázku položenou na počátku žalmu – *Proč bych se měl bát* (v. 6) přichází nyní odpověď: *Neboj se, jestliže někdo zbohatne* (v. 17).

Spravedlivý, v průběhu dějin chudý a pokoržený, když dospěje k poslední hranici života, je bez statků, nemá nic, co by dal ja-

ko „výkupné“, aby zadržel smrt a vymkl se z jejího ledového objetí. Ale je tu velké překvapení: Sám Bůh platí výkupné a vytrhuje svého věrného z rukou smrti, protože on jediný může přemoci smrt, která je vůči lidským tvorům neúprosná.

Proto Žalmista vyzývá *neboj se a nezávidě* boháči, který je stále arogantní ve své slávě (srov. tamt.), protože až dospěje k smrti, bude připraven o všechno, nebude si moci s sebou vzít ani zlato, ani stříbro, ani pověst, ani úspěch (srov. v. 18–19). Věrného naopak Pán neopustí a ukáže mu *cestu k životu, u něho je hojná radost, po jeho pravici je věčná slast* (srov. Ž 15,11).

Moudrost evangelia

A nyní můžeme na závěr naší mudroslovné meditace o žalmu 48 položit slova Ježíše, který nám ukazuje pravý poklad, jenž vzdoruje smrti: *Neshromažďujte si poklady na zemi, kde je kazí mol a rez a kam se zloději prokopávají a kradou. Shromažďujte si však poklady v nebi, kde je ani mol, ani rez nekazí a kam se zloději nemohou prokopat a krást. Vždyť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce* (Mt 6,19–21).

V návaznosti na Kristova slova zdůrazňuje sv. Ambrož ve svém Komentáři k žalmu 48 jasným a zřetelným způsobem lichost bohatství: „Jsou to všechno věci pomíjivé a vytrácejí se ještě dříve, než přijdou. Poklad tohoto druhu je pouhý sen. Probuď se, a již zmizel; proto člověk, kterému se podaří přemoci opojení tohoto světa a osvojit si střízlivost ctnosti, pohrdá všemi těmito věcmi a nepřikládá peněžům žádnou hodnotu (Commento a dodici salmi. N. 23: SAE-MO, VIII, Milán Řím 1980, s. 275).

Milánský biskup nás proto vyzývá, abychom se nedali bláhově zlákat bohatstvím a lidskou slávou: „Neměj strach, ani když uslyšíš, že obrovsky vzrostla sláva nějakého mocného rodu! Nauč se dívat pozorně věci na kloub a ukáže se ti jako prázdná, pokud v sobě nemá aspoň drobet z plnosti víry.“ Ve skutečnosti dříve, než přišel Kristus, byl člověk zničený a prázdný: „Zničující pád starého Adama nás vyprázdnil, naplnila nás však Kristova milost. On vyprázdnil sám sebe, aby naplnil nás a aby dal přebývat v lidském těle plnosti ctnosti.“ Svátý Ambrož uzavírá, že právě proto nyní můžeme zvolat se svatým Janem: *Z jeho plnosti jsme všichni dostali, a to milost za milostí* (Jan 1,16) (srov. tamt.).

Bollettino Vaticano 27. 10. 2004
Mezilitulky redakce Světla

EDITORIAL

Alarmující růst zločinnosti zvláště směrem ke stále nižší věkové hranice pachatelů nejzávažnějších trestných činů burcuje u odpovědných činitelů vědomí, že je třeba proti tomu něco podniknout. Zvažují se nová opatření: snižování věkové hranice trestné odpovědnosti a nové typy nápravných ústavů, omezení násilí v televizi. Zabrání to dalším případům? Každý sadař ví, že žádné zařízení na nápravu červých jablek mu jeho úrodu nezachrání, a proto jeho opatření začínají v době, která daleko předchází čas, kdy se rodí ovoce. Ví, že kdyby poskytl škůdcům úplnou svobodu aby se rozvíjeli a rozlézali podle libosti, zplakal by příští podzim nad úrodou. Zanedbání této povinné péče o zdravý růst se totiž neprojeví bezprostředně, ale až v době, kdy už je náprava těžko možná. Dobře prováděná výchova omezuje potřebu převýchovy.

Násilí se však nerozmáhá ve společnosti proto, že je lidé mohou den co den vidět

v televizi. Televize prezentuje divákům násilí, protože v něm začali sami nacházet své obzvláštní zálibení a vůbec nedbají na to, že jim jednou přeroste přes hlavu. Co platí o násilí, platí stejnou měrou i o sexuální nevázanosti a nezřízenostech všeho druhu. Společnost si nepřijemné situace sama připravuje svým nezodpovědným chováním. Zanedbáním mravní výchovy a hodnotové orientace umožňuje, že se v lidech hluboce zahníždí jako samozřejmost nežádoucí postoje, hodnoty a sklony, a ty je velmi obtížné vykořenit, pokud se nad problémem mravního zla začnou zamýšlet teprve tehdy, když už povážlivě pociťují jejich zhoubnost. Žádný hřích se netýká pouze samotného hříšníka. Postihuje celou společnost. Porušování Bohem stanového řádu přinese s sebou dříve nebo později těžké následky a pranic nepomůže, i kdyby se všichni lidé usnesli, že tento řád už pro ně neplatí. Pranic

Pokračování na str. 17

Velká výstraha

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Když vytrváte, zachráníte svou duši

Pán tě dnes zve na setkání do jeruzalémského chrámu. Zdržuje se v tyto dny ponejvíce zde. Je to pro něho také doba loučení s tímto místem, zasvěceným úctě Hospodina, jeho Otce. Přicházel sem již jako chlapec a osvědčil zvláštním způsobem, jakou zálibu má v této svatyni: setrval zde tři dny, ačkoliv tím způsobil bolest své milované Matce. Máš příležitost obdivovat nádheru tohoto Božího stánku, zbudovaného nákladně na místě, kde vyvolený národ vzdával po stáletí úctu Nejvyššímu. Čím více tě však uchvacuje jeho výstavba a výzdoba, tím více tě překvapí, že Pán nesdílí tvé nadšení. Před jeho zrakem již tane jiný obraz, který ho nutí vyslovit šokující proctví: *Nezůstane tu kámen na kameni a všechno bude rozbořeno.*

Zkáza čeká nejen tento chrám, přijde doba, kdy bude zbořeno *všechno*, co můžeš vidět. Co to má znamenat? Zdá se ti, že je toho škoda? Uvědom si, že všechno to je jen nedokonalým odrazem Boží velebnosti a to všechno ztratí pro tebe smysl, jakmile začneš vidět samotného Boha tváří v tvář. Nediv se tedy tomu, že nic nebude ušetřeno, dokonce ani všechny ty nejnádhernější chrámy a svatyně světa, které lidé s takovou péčí a dovedností vybudovali. *Pán Bůh vševládny* nebude již potřebovat chrámy z kamene, protože v novém Jeruzalémě *to bude sám Beránek, kdo bude jeho chrám*⁽¹⁾. Svůj význam ztratí nejen všechny pozemské svatyně, ale i slunce a měsíc, *nebude už třeba světla lampy nebo světla slunce. Bůh sám tě bude ozařovat.*⁽²⁾

Nemusíš se tedy nijak rmoutit pro nic z toho, co jako pozemské skončí. Zahyne všechno to, co ztratí svou dosavadní cenu. Bůh sám to odstraní, aby už mezi ním a tebou nestálo vůbec nic. Poznáš totiž novým způsobem, jak nesmírně si cení tebe. Ačkoliv z nesmírného viditelného světa nezůstane kámen na kameni, z tvé hlavy se *neztratí ani jeden vlas*. I když se bude zdát, jako by se stvořeným světem drtil i tebe, ve skutečnosti si tě jenom očistí, protože *k němu nic poskvrněného nevejde*⁽³⁾. Až uvidíš tu všeobecnou záhubu, nemáš se děsit, nýbrž naopak, *vzpřim se a zvednout hlavu*⁽⁴⁾. Nadejde totiž doba, kdy tu nebude nic, co by mohlo způsobit bolest nebo smrt, nic, co by tě mohlo odvádět od tvého Pána a Spasitele.

Chceš-li se na tento čas dobře připravit, rozjímej o tom každý den, abys prohluboval své přesvědčení o tom, jak provizorní, pomíjivé a nicotné je tvé pozemské obydlí a všechno, co je obklopuje, aby v tobě rostla neodbytná touha spočinout

bezvýhradně v Tom, který je vším. Vyprošuj si od Ducha Svatého, aby tě učil hledat za vším, co je krásné a co tě uchvacuje, Původce a Tvůrce všech hodnot, abys už nelnul k ničemu a neplpěl na ničem, co je pouze dočasným náznakem a bledým stínem nejvyšší Krávy a co by mohlo v tvém srdci v době tvé tělesné sputanosti neoprávněně zaujmout její místo.

Patření na něho bude navěky odepřeno všem, kteří Boha ve své zpupnosti odmítají. Patří k nim na prvním místě jeho a tvůj odvěký nepřítel. Nediv se, že ti tvou důstojnost a tvou věčnou blaženost závidí. Ve své zavrženosti si našel jen jednu radost a tu nachází v tom, když se mu podaří i tebe připravit o věčnou radost v Bohu. Proto se snaží představit ti všechno pomíjivé, jako by to bylo věčné. Snaží se naučit tě, abys hledal svou velikost v tom, co sis sám vymyslel a vytvořil, aby sis to zamilovat více než svého Boha a Pána. Kdo se takto zahledí a zamiluje do svého lidské světa, nechce ani připustit, že by mohlo existovat něco nekonečně většího. Taková představa ho naplňuje hrůzou a všemožně ji odmítá, protože s ní se hrouť celý jeho svět.

To je důvod, proč ďábel a jeho spojenci nenávidí všechno a všechny, kteří odhalují pravou podstatu falešných idolů. Ježíš tě varuje, aby ses *nedal svěst*. Vystoupí nepraví proroci, kteří budou usilovat o to, abys jim dal za pravdu. Povedou sice podivuhodné řeči, ale ve skutečnosti *žijí nepořádně a jsou zaměstnání věcmi, které jim nepřísluší*. Mohou to být dokonce ti, kteří ti byli nejbližší, *i tvoji příbuzní a přátelé*, kteří s tebou sedávali u jednoho stolu. Pokud je odmítneš a *vytrváš, abys zachránil svou duši*, začnou tě doslova *nenávidět* a dojde to dokonce tak daleko, že *tě budou pronásledovat a vztáhnou na tebe ruce*. To je kořen všech *povstání a válek*. Čím více se blíží čas tvého vysvobození, s tím větším úsilím se budou snažit, aby tě uchvátili.

Drže se věrně Pána. Podle jeho slov je budeš moci rozpoznat a odhalit jejich lež. *Nechod' za nimi!* Z toho, co nepochází od Pána, *nezůstane ani kořen, ani větev. Všichni zpupní se stanou strništěm*, které onen den *spálí jako pec*. Připrav se na souzení posledních dnů a vypros si od Pána milost, abys využil každé příležitosti *vydávat o něm svědectví* a obětovat své utrpení za ty, kteří ti je působí. Snad se jim pro tvé modlitby a oběti dostane od Pána milosrdenství a milost pravého poznání, aby i oni nakonec *získali svůj život*.

Pane, ty jsi mým podílem, nezanecháš mou duši v podsvětí, nedopustíš, aby tvůj svatý spatřil porušení. Ukaž mi cestu k životu, u Tebe je hojná radost, po Tvé pravici je věčná slast.⁽⁵⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Zj 21,22; ⁽²⁾ Zj 22,5; ⁽³⁾ Zj 21,26;

⁽⁴⁾ Lk 21,28; ⁽⁵⁾ resp. žalm 15

Liturgická čtení

1. čtení – Mal 3,19–20a

Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti; den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů – že po nich nezůstane kořen ani větev. Ale vám, kdo ctíte mé jméno, vzejde slunce spravedlnosti, které má záchranu na svých křídlech.

2. čtení – 2 Sol 3,7–12

Bratři! Víte, jak nás máte napodobovat. Když jsme byli u vás, nezaháleli jsme, ani jsme chleba nejedli od nikoho zadarmo. Naopak: ve dne v noci jsme se lopotili, abychom nikomu z vás nebyli na obtíž. Ne že bychom na to neměli právo, ale dáváme vám samy sebe za vzor, který byste mohli napodobovat. Ano, už tehdy, když jsme byli u vás, přikázali jsme vám: „Kdo nechce pracovat, ať nejí.“ A teď slyšíme, že někteří z vás žijí zahálčivě a vůbec nepracují, ale jsou velmi zaměstnání věcmi, do kterých jim nic není. Takovým lidem důrazně přikazujeme mocí, kterou máme od Pána Ježíše Krista, aby v klidu pracovali a jedli chléb, na který si sami vydělají.

Evangelium – Lk 21,5–19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svěst! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem to!‘ a ‚Ten čas je tady!‘ Nechod'te za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi.

Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat,

Pokračování na str. 19

Představ si, Bůh zve, a nikdo nepřichází!

**Nedělní nabídka:
Křesťané mají také své povinnosti**

Mešity v Evropě jsou plné do posledního místa, když se muslimové v pátek shromáždí. Křesťanské chrámy v neděli vypadají zcela jinak. Přitom existuje pro křesťany nedělní povinnost a Církev učí, že kdo zanedbá nedělní bohoslužbu bez závažného důvodu, oslabuje celou obec věřících.

Proč jsou katolické kostely v neděli tak prázdné? Svou roli sehraává blahobyt a vlažnost. Ale ještě něco: mnoho křesťanů zůstává v neděli doma, protože neví nic o významu Eucharistie. Mše není pro ně nic jiného než sice pěkné, ale trochu nudné společné shromáždění. Upřímně řečeno, nepocítují, že by ji potřebovali. Kromě toho, Boha můžeme potkávat i v lese...

Nedělní dopoledne. Mše svatá v městské farnosti, do které patří 12 000 katolíků. Velký kostel je poloprázdný. Několik rodin s dětmi. Mládež téměř žádná. Většina přítomných starších 60 let. Před několika týdny tu bylo lidí hodně. 21 dětí přistupovalo k prvnímu svatému přijímání. Dnes jsou z nich přítomny jen dvě.

Kde jsou katolíci o normální neděli? Možná že byli na mši svatě včera večer nebo půjdou na večerní. Omyl. Všeobecně navštěvuje nedělní bohoslužbu jen málo katolíků.

Přitom v katolické církvi existuje tzv. „nedělní povinnost“. To vědí i nekatolíci. Povinnost. To je pichlavé slovo. Nezní dobře. Tím spíše, že se jedná o vztah k Bohu. Patří do rubriky „hrozící poselství“, a taková poselství lidé, jak se říká, pouští k vodě.

Sedět hodinu v kostele?

Slyšíme kolem sebe: Bůh přece nemůže vydávat takové nesmyslné zákony. Důkaz: nedělní povinnost nepochází od něho. Je to jen církevní příkazání, tedy lidský předpis. Lidských předpisů se nemusíme držet. To je naprosto jasné: nemusím prosedět v neděli hodinu v kostele, abych byl dobrý křesťan. Za tu dobu mohu udělat něco

užitečnějšího pro Boha i pro lidi. Modlím se, kdy chci a kde chci. Bůh tu přece není pro mě jen v určité hodiny a dny a na určitých místech. K modlitbě potřebuji určitou náladu, Nemůžu se modlit „podle předpisu“. To není k ničemu. Ostatně: mše je nudná, stále stejná. Kázání našeho faráře nemají šmrnc. Je to ztráta času.

Vzhledem k množství argumentů, které, jak se zdá, označují nedělní mši za zbytečnou, dokonce za škodlivou, vyplátí se položit otázku: Jak to vlastně je?

Katechismus katolické církve říká, že Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. V ní se uskutečňuje společenství božského života a jednoty lidského a Božího, což vytváří

podstatu Církvě. V ní máme vyvrcholení činnosti, kterou Bůh posvěcuje svět. Z toho vyplývá, že Církev nemůže plnit své základní poslání, jestliže její členové spolu s ní neslaví pravidelně nedělní Eucharistii. Proto Církev ukládá věřícím, aby se o nedělích a svátcích spoluúčastnili eucharistické oběti. Zanedbat tuto účast bez vážného důvodu je v těžkém rozporu s tím, čím je pokřtěný katolický křesťan své Církvi povinen, a současně to představuje nevděčné odmítnutí nabízeného Božího daru.

Neděle a Eucharistie

To zní velice stroze. A přece je z toho možno snadno rozpoznat to podstatné. Při nedělní nabídce se jedná o nejpřednější úkol Církvě: o slavení Eucharistie. Bez pochopení Eucharistie není možno pochopit nedělní povinnost.

Neděle a Eucharistie byly v těsném vzájemném sepětí již v prvotní církvi. V neděli jakožto prvním dnu v týdnu slavili křesťané Velikonoce, dar vykoupění a svého nového stvoření jakožto Božích dětí. Existují dojemné důkazy z oné doby, kdy účast na Eucharistii mohla znamenat také mučednictví. Neboť v roce 303 vyhlásil císař Dioklecián zákaz bohoslužebných shromáždění. 12. února 304 bylo v blízkosti Kartága zatčeno 49 křesťanů během mše svaté. Byli postaveni před soud. Na otázku prokonzula, proč slavili památku Páně, odpověděl Saturninus: „Protože

večeře Páně se nesmí vynechat.“ Jiný – Emeritus prohlásil: „Protože bez večeře Páně nemůžeme být.“ (Acta SS. Saturnini, Data vi et aliorum plurimorum martyrum in Africa, 9–11).

Riskovat život kvůli účasti na Eucharistii! Mnoho křesťanů v různých dobách pod různými režimy udělalo totéž, dokonce i ještě dnes. Láska k Pánu v Eucharistii jim byla dražší než vlastní život. Věděli totiž, že jejich život s Eucharistií velice souvisí. Bez Eucharistie nemohli žít. Z toho pohledu se výše uvedené námítky proti nedělní mši svatě stávají opravdovým výsměchem, výrazem nedostatku základního náboženského vzdělání a zpravidla i výrazem vlažnosti.

Hluboký význam Eucharistie

Jako křesťané nemůžeme bez Eucharistie žít! Je to ústřední křesťanská svátost. Je to souhrn a podstata naší víry. V ní se setkáváme s nehlubším tajemstvím Boží lásky k nám. Neboť podstatou slavení Eucharistie je svátostné zpřítomnění smrti a zmrtychvstání Ježíše Krista; v Eucharistii se obnovuje nekrvavým způsobem smrt Páně na kříži. Co to znamená? To znamená, že když slavíme Eucharistii, opouštíme čas a prostor. Účastníme se tajemství vykoupění jakožto ústředního životního úkonu Církvě. Každý věřící k němu aktivně přispívá.

To, co slavíme, není nějaká událost, která leží od nás někde daleko a se kterou nemáme co do činění. JÁ jsem do slavení hluboce zatažen. Není to jen ústřední událost života Církvě, nýbrž také mého vlastního života. I já mám přispět k existenci této slavnosti. Jsou to totiž i moje hříchy, které pohnuly Boha k jeho výkupnému činu. Nikdy nejsem schopen ani přibližně vystihnout hluboké tajemství propojení života Božího Syna s mým životem. O velikonoční noci se Církev tohoto tajemství dotýká, když v Exultet zpívá *felix culpa*, o šťastné vině:

Jak nedocenitelný je to projev lásky: Syna jsi vydal, abys vykoupil služebníka!

Zde se setkávají Boží láska ke mně s mojí potřebou vykoupení. V Eucharistii jsem u toho, když Kristus trpí, umírá a vstává z mrtvých. Jsem u toho, když Ježíš za mne na kříži trpí v důsledku mé hříšnosti. Jsem u toho, když odevzdává svůj život, aby mě zbavil nemoci hříchu. Jsem u toho, když slavně vstává, aby mi otevřel brány věčného života. Bez tohoto božského výkupného činu nemá můj život vůbec žádný smysl. Slavit Eucharistii znamená vyjadřovat svou lásku k Bohu. Pro křesťana neexistuje hlubší důkaz lásky ke svému Vykupiteli.

Neděle je tedy zvláštní den víry, den zmrtvýchvstalého Pána. Neděle jsou „každotýdenní Velikonoco“. Zmrtvýchvstání Páně je „praudálost“ (Jan Pavel II.), na které spočívá křesťanská víra. Je středem tajemství času – je kořenem a středem mého života.

Den Boží rodiny

Ale to ještě není vše. Neděle je také dnem Boží rodiny Církve. Při nedělní mši svaté dosvědčují děti této rodiny svou víru, posilují se v ní, vydávají o ní svědectví. Pro křesťanské společenství je každonedělní eucharistická slavnost životně důležitá. Kdo vynechá nedělní mši svatou bez vážného důvodu, oslabuje společenství věřících.

Kdo žije opravdu v přátelství s Bohem, nejde na nedělní mši svatou jen proto, aby splnil povinnost. Zde se jedná o růst lásky a o důkaz lásky.

To neznamená, že to nemusí být obtížné zajít na nedělní mši svatou: může se dostavit únava, vyprahlost, nezáživnost, temnota. Jsou to stavy, které jistě prožíváme na své cestě s Bohem. Ale právě v tom zraje láska. Je tomu tak přece při každém přátelství. Dokazuje se a prohlubuje, když stojí oběti. Kdo se při přátelství ptá „a co mi to přinese?“, nemá ochotu k přátelství. O sv. Terezii

z Avily a sv. Janu od Kříže víme, že Bůh naši lásku k němu očisťuje a činí krásnější právě tím, když mi „odnímá potěšení“ při styku s ním, když se mi zdá, že mi to nic nepřináší.

Naše přátelství s Bohem a jeho růst během naší cesty životem má svůj zdroj právě v Eucharistii. Kde jinde bychom se s ním mohli setkávat bezprostředněji? Ježíš říká: *Beze mne nemůžete činit nic. A také: Já jsem viný kmen a vy jste ratolesti.* Náš křesťanský život by byl karikaturou, šitím bez nití, kdybychom se chtěli obejít bez pramene. Pak by všechno bylo jen naše dílo, naše interpretace lásky. Ale ta je vždy krátkodechá.

Přátelství s Bohem

To všechno má dalekosáhlé důsledky. Velice důležité je poznání, že křesťan nemá dvojí život: normální, profesionální a společenský na jedné straně, život ve společenství s Bohem na druhé. Nikoliv. Křesťanské povolání zahrnuje celou lidskou existenci. Božím přítelem jsem stále, v povolání, v rodině, v restauraci, na sportovním hřišti. Téma, o kterých rozmlouvám s Bohem, jsou témata mého života, radosti i bolesti.

Proč bych se nemohl ve své osobní modlitbě bavit s Bohem o filmu, který se mi líbil? Proč bych s ním neměl mluvit o problémech, která má moje dcera ve škole, a o svých vlastních perspektivách v povolání? A když se v silničním provozu na někoho rozhněváme, s vědomím Boží blízkosti se nám snad podaří pomodlit se za rušitele pořádku střelnou modlitbou. V každodenním povolání budeme potřebovat přátelskou Boží přítomnost stejně, jako ji potřebujeme při rozhovoru se svým dítětem.

„Bez večere Páně nemůžeme být.“ Toto vyznání mučedníka Emerita ze 4. století je skutečným programem i pro naše tisíciletí.

*Z Komma 24/2004
přeložil -ls-*

Rok Eucharistie

V minulých dnech, v době, kdy v Mexiku vrcholil Světový eucharistický kongres, Svätý otec slavnostně vyhlásil Rok Eucharistie.

Jaký cíl má takové slavení? Snad vzpomínáme na nedávný Rok růžence, k němuž Svätý otec vydal svou encykliku, po dlouhých staletích zasáhl do rozjímaných témat a přidal růženc světla. K tomu si přál, aby se po celém světě konaly kongresy na téma růžence. Vyšla řada knih. Dnes můžeme říct, že díky Roku růžence mnozí nově objevili tuto starou modlitbu a díky novým tajemstvím i někteří nekatolíci.

Rok Eucharistie také není osamocnou akcí. Předcházela encyklika, nové vydání misálu a celá řada dalších dokumentů, které vydala římská kurie. Připravuje se biskupská synoda, která má Rok Eucharistie uzavřít.

Jaký cíl si může klást Rok Eucharistie? Jistě nejde jen o to, abychom dovedli lépe odpovídat při mši svaté a zaujímali správné postoje těla nebo přidali nějakou pobožnost. Jde především o to, abychom nově objevili to největší tajemství naší víry, protože tady je hlavní kořen křesťanského života. Říkám-li objev, nemyslím tím jen přijaté informace, ale poznání spojené s obdivem, vnitřním obohacením a následnou změnou praxe. Když apoštolové prožili ve svém společenství dvě neděle po sobě setkání se Zmrtvýchvstalým, nemohli se už nesejít každou neděli. Když první křesťané zakusili sílu nedělního společenství se slavením Eucharistie, nemohli tam chybět, i když mnozí z nich riskovali život a mnozí také byli umučeni. Když ve středověku lidem nově došlo, že v Eucharistii je skutečně přítomen sám živý Bůh, který je nekonečně víc než král či císař, kterého vítají ve městech s takovou pompou,

začali se slavnostními průvody Božího Těla a vzdávali Kristu královské pocty.

Podobné jsou zkušenosti jednotlivců. Ti, kterým došlo, že být na mši svaté není méně než ve chvíli Kristovy smrti stát na Kalvárii, protože mše je skuteč-

ně přítomnosti Kristovy oběti, nemohou při mši chybět a využijí každé příležitosti, aniž by jim to někdo nařizoval.

Jaké plody by se mohly objevit u nás? Nejcenější jsou jistě vnitřní, duchovní, které nemůžeme zachytit žádnou statistikou. Sám bych si přál, aby účastníci bohoslužeb prožívali mši svatou hlouběji a odnášeli si víc duchovní síly do každodenního života. A moc by mě potěšilo, kdyby aspoň některé z našich kostelů, zamykaných kvůli hrozcím krádežím, bývaly otevřené a navštěvované. Vždyť tam přebývá ve svatostánku skutečný Kristus a je připraven slyšet naše modlitby. Znam farnosti, kde si místní společenství rozdělí hodiny k modlitbě tak, aby v kostele stále někdo byl. Někde dokonce adorační společenství zajistí tolik adorátorů, že mají každý týden jeden celý den výstav Nejsvětější svátosti.

Jaké budou skutečné plody, bude záležet na nás. Pán určitě nabídne milostí dost.

*Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký*

Malé dějiny Evropy

Východ a Západ

Z dějinného hlediska byl svět dlouho rozdělen na dvě části – Východ a Západ. Východ spojujeme rádi s tajemnou a pestrou nádhrou – s pohádkami tisíce a jedné noci. Západ naopak působí rozumně a jasně: řecká filozofie, římská státověda a z toho ve spolupráci s Germány a později Slovy vzniká moderní Evropa.

Ve skutečnosti vyrůstaly evropské země a kultury na jedné straně oplodněním, které při-

cházel od starých orientálních národů, na druhé straně z boje, ohrazení proti Východu: Řekové povstali proti hegemonistickým Peršanům, Římané se potýkali s Féničany. Frankové zastavili v 8. století útočnou vlnu Arabů, kteří přišli přes Španělsko. Ještě na počátku novověku stáli Turci až u Vídně. Osvobozením Španělska od Maurů a ztlacením Turků za Bosporu se vymezily a upevnily hranice křesťanského Západu: Evropy jako vlastní „západní“ kultury.

Novověk

Evropa je jediný prostor, ve kterém na počátku novověku (konec 15. století) po zániku byzantské říše (dobytí Cařihradu Turky) bylo křesťanství převládající a určující. Začíná zde něco zcela nového: světový názor rozumu a techniky, ze kte-

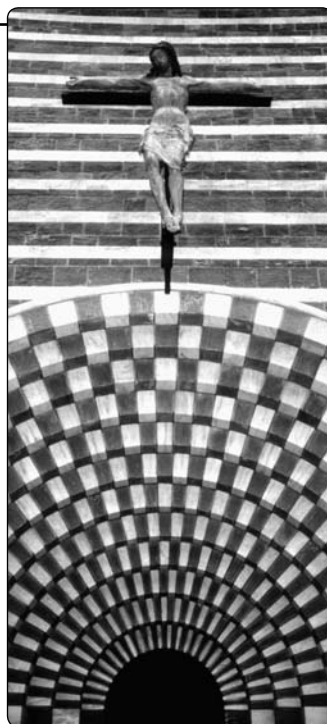
rého vznikl náš moderní svět. A ihned se projevuje nesmírná síla k expanzi. Objevení knižnice a střelného prachu, objevení Ameriky, obeplutí Afriky, otevření námořní cesty k východní Asii a mnoho dalšího. Zde má svůj počátek dnešní industriální společnost, která obklíčila celou zeměkouli, jako moderní kultura se blýská v japonské televizi a jako věda se vyučuje na školách v nitru Afriky.

Nadvláda Evropy

Současně se zdá, že kulturotvorná síla Východu, vůbec celého zbytku světa, stagnuje. Ještě v 16. století rozvíjel Východ politickou a dějinnou aktivitu. Ale od doby, kdy Evropa začala pronikat do světa, zůstal Východ prakticky stát na místě. Celý muslimský prostor zasáhl opět do dějin, když začal používat západní kulturu, lépe řečeno moderní technologii, a Čína a Japonsko poté, co převzaly komunistickou, resp. kapitalistickou ideologii evropského původu.

Misie

Evropa byla na počátku novověku jediným křesťanským kon-

tinentem. Vidíme tedy Evropu jako jeden jediný velký kulturní prostor, který jako celek vidí své náboženství v křesťanství a sebe jako původce a budovatele našeho moderního světa.

Budete hlásat evangelium až na kraj světa (srov. Mk 16,15). Myslíme na toto poslání a zdá se nám, jako by z něho vyrostla obrovská síla misijního působení, které šíří evropskou kulturu do celého světa. Kamkoliv vstoupila Evropa, hlásala Krista, ale současně přinášela vykořisťování, zotročení a zničení. Vina je veliká: genocida na In-

diánech, zotročení takřka celé Afriky a velké části Asie. Šíření evangelia bylo svěřeno Evropě, dary, které k tomu obdržela, využila však k tomu, aby zvětšila svou moc a bohatství.

Nebudeme zde posuzovat, do jaké míry v posledních desetiletích přispěly západní státy k šíření spravedlnosti a demokracie ve světě, do jaké míry nahradily industrializaci hospodářské vykořisťování a zničení světa. Je to otázka, na kterou je těžko odpovědět, ale je třeba ji položit.

Poslání Evropy

V naší době je zde něco nového, především pro katolickou církev: místo v misijním poslání zaujali křesťané z jiných zemí než ze Západu. Křesťané z Afriky, Indie a stále více z východní Asie s bohatstvím své vlastní kultury a s nadáním se samostatně rozvíjejí ve svých zemích a přinášejí do Evropy novou svěžest. Východní církve, které si uchovávají dědictví prvotní církve po celá tisíciletí, získávají na významu. Ty všechny mají svou vnitřní sílu a svědčí o velikosti radostného poselství způsobem, který daleko překračuje moderní kulturu.

Nicméně Evropě zůstává skutečnost, že je původkyní moderního světa, a z toho jí vyplývá odpovědnost vyjasnit vztah mezi světovládou moderní kulturou a křesťanstvím. *Existuje sice křesťanská víra, ale neexistuje křesťanské povědomí*, říká Romano Guardini. Vztah k živému Bohu se nemůže omezovat na oblast života víry, nýbrž musí proniknout do všech oblastí našeho bytí. Jako Evropané jsme zakořeněni v dějinách, ze kterých nám vyplynula velká bohatství, ale také velké viny. Východ a Západ, Afrika a Amerika, Austrálie, východní Asie a Oceánie, ti všichni mají účast na výstavbě Kristova těla. Každý má své zvláštní poslání. Jaké neseme nyní my, Evropané?

FuL 115/10/2004

PAPEŽ K PODPISU EVROPSKÉ ÚSTAVY

Deník Seattle Times v pátek 29. října 2004 komentoval situaci v EU, která nastala v době podpisu její ústavy. Připomněl, že se EU tímto textem distancuje od křesťanství obecně a od katolicismu zvláště.

Je samozřejmě dobré, že vyhláší náboženskou svobodu; na to ovšem vrhá problematiku světla causa Buttiglione: navržený komisař byl odmítnut pro názory, jež odrážejí církevní učení o homosexualitě a manželství.

V předvečer podepisovacího aktu se papež setkal s Romanem Prodim a sdělil mu, že jeho pocity vůči EU jsou ambivalentní. – Během studené války doufal, že se Evropa spojí a „že se do ní vrátí i východ velké evropské rodiny (míněna Ukrajina)“. „Svatý stolec podporoval Evropskou unii ještě předtím, než byla vytvořena její právní struktura, a sledoval její vznik s velkým zájmem,“ řekl papež Prodimu. Dnes se však papež cítí povinen za křesťanské Evropany říci, že – ať už bude křesťanství v evropských dokumentech připomenuto nebo ne – na vlastní dějiny nelze zapomenout. „Nemůžete odseknout kořeny, z nichž vyrůstáte.“ Zdroj: Seattle Times, Res Catholica

Rocco Buttiglione zůstane ministrem a odmítá ostudnou kampaň

Italský kandidát na post v Evropské komisi pro otázky práva a spravedlnosti se vzdal své kandidatury v sobotu 30. října: „Jsem připraven ustoupit ve prospěch hladkého průchodu Barrosovy komise, které přejí hodně štěstí, protože Evropa potřebuje silnou komisi, která bude spolupracovat s parlamentem a využije všech příležitostí plynoucích z nové evropské ústavy.“

Rocco Buttiglione

Buttiglione přitom zdůraznil své zklamání z mediální kampaně vůči jeho osobě, kampaň označil za „povrchní a neslušnou“. „Na zmíněné otázky jsem odpověděl: Mohu si myslet a mám právo si myslet, že homosexualita je hřích, ale to nemá žádný vliv na politiku, protože v politice platí princip nediskriminace a stát nemá právo zasahovat do takových

situací. Tato moje odpověď byla různými způsoby deformována a vznikla kolem ní povrchní a neslušná kampaň. Jsem nevinnou obětí, ale nestěžuji si na to. René Girard jednou napsal, že lidská společnost mají nepotlačitelnou tendenci k očišťování tím, že vyčlení ze svého středu nevinnou oběť, na niž svalí vlastní viny a nepravosti. Tentokrát jsem byl pro tento úkol vy-

brán já a nestěžuji si na to. Ostatně je úkolem politika převzít zodpovědnost nejen svou, pokud tím pomůže společnosti,“ uvedl pro Corriere della Sera.

Rocco Buttiglione zůstane ministrem pro evropskou politiku italské vlády Silvia Berlusconiho.

-pc-

Církev potřebuje svaté kněze

Televizní poselství Svatého otce kněžím shromážděným na Maltě

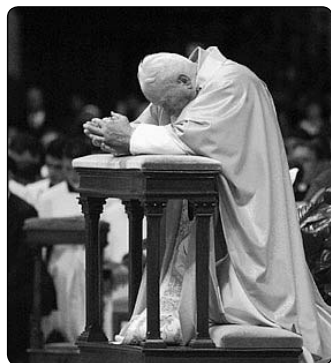
Shromáždili jste se na Maltě, ostrově, který uchovává živou památku na pobyt sv. Pavla. Uchvácen Kristem stal se pokorným a odvážným služebníkem evangelia, až mohl pevně prohlásit: *S Kristem jsem ukřižován a nežiji již já, ale žije ve mně Kristus* (Gal 2,20).

Každý kněz povoláný Boží prozřetelností, aby pomáhal lidem, mladým i dospělým, kráčet ve stopách božského Mistra, může rozpoznat v těchto slovech sv. Pavla svůj program. Církev potřebuje svaté kněze, kteří jsou svým způsobem těmi, kdo formují světce pro třetí tisíciletí.

Pán vás zve, milování, abyste byli především apoštoly svatosti svého života. Očekává od vás, že dáte na všech místech zaznít

síle slova pravdy evangelia, která jediná může způsobit hlubokou změnu v srdci lidské bytosti a darovat jí pokoj.

Draží kněží, jestliže se dáte uchvátit Kristem jako apoštol Pavel, i vy budete schopni hlásat na cestách světa nekonečné milosrdenství nebeského Otce, který chce, aby všichni došli

Poselství Královny míru

Drahé děti!

Toto je čas milosti pro rodinu, a proto vás zvu, abyste obnovily modlitbu. Ježíš ať je v srdci vaší rodiny. Učte se milovat vše, co je svaté. Následujte životy svatých, aby oni vám byli povzbuzením a učiteli na cestě svatosti. Každá rodina ať se stane svědkem lásky v tomto světě bez modlitby a míru.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 10. 2004

Z komentáře bratra Efraima:

Rodina je dnes místem mnohých rozpolcení a zranění, místem, kde se učíme nedůvěřovat druhým, obrňovat se. Odehrává se to v křiku nebo ve zmatku citů, neboť rodina už není místem, kde se učíme stát se autonomními pro založení nových rodin. Ztratili jsme dokonce i správnou představu o rodině a tvrdíme, že ji nepotřebujeme.

Rodina je tím srdcem, kde jsme přijati celistvým a bezpodmínečným způsobem, tím srdcem, které nám vrací život a důvěru a propůjčuje naší existenci velký pocit bezpečí. Prostředí afrických kmenů, ve kterém každý ví, že může počítat s všestrannou oporou členů rodiny na hmotné i emocionální úrovni, se vyznačuje radostností a jásetem, něčím, co bychom nazvali přirozenou euforií.

Na západě, v našich bohatých zemích, jen málo mužů a žen má pocit bezpečí, který vyplývá z jistoty, že rodina je zakotvena v neviditelném světě; deprese a smutek hluboce zabarvily naši kulturu. Je na čase přijmout dobrou zvěst o Království, která nám říká, že Bůh nás nazývá svými dětmi, že je pro nás Otcem, že nám dává Matku a bezpočet bratří. Dokud Boží rodina – Nejsvětější Trojice a její obraz na zemi – Svatá rodina, nebudou vyzývána a milována, naše rodiny nesplní svou úlohu dávat každému vzrůst hodný křesťanského povolání. Modlitbou, ne násilně, ale v radosti a uvolnění, uklidnění pozvěme Ježíše, Marii a svaté, aby přišli žít s námi a přetvořit nás zevnitř.

Bratr Efraim k poselství Královny míru 25. 10. 2004

spásy a dospěli k poznání pravdy (1 Tim 2,4). Stanete se tak věrohodnými učiteli života podle evangelia a proroky naděje.

V nepokojném a rozděleném světě, poznamenaném násilím a konflikty, se lidé ptají, zda je ještě možno hovořit o naději. Ale právě v tomto okamžiku je nezbytné představit s odvahou pravou plnou naději pro člověka, a tou je Kristus Pán.

Panna Maria zůstává nebeským vzorem, kterým se máte inspirovat. Jako pokorná služebnice z Nazareta ukázala andělu Gabrielovi svou plnou připravenost splnit Boží vůli: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38).

Toto počáteční – staň se potvrzovala v každém okamžiku svého

života až na Kalvárii, kde ji Ježíš svěřil Janovi: *To je tvá matka* (Jan 19,27). Od toho dne se stala Matkou všech věřících. Zvláštním způsobem je Matkou vaší, draží kněží, aby vás provázela na vaší cestě každý den.

Utíkejte se k ní při výkonu své služby. Panna Maria vám bude pomáhat, abyste mohli představit požehnaný plod jejího života, ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Vykupitele, dětem a mládeži, rodinám a nemocným, podnikatelům a pracujícím, intelektuálům i politikům, jinými slovy – celému lidstvu. Kéž ho všichni přijmou, milují a zůstanou mu věrni až do konce svého života.

Všem vám mé vroucí požehnaní.

Překlad -lš-

Antikrist?

Už to je antikristovské, že toto téma je v církevních obcích tabu

Všichni křesťané jsou vyzváni, aby čekali na opětovný příchod Krista. Než však Kristus přijde, objeví se podle biblického svědectví Antikrist, Boží Protivník, který se staví na Kristovo místo a vystupuje proti němu. Kdo to však je? To je velice důležitá otázka, protože spása nebo zavržení člověka závisí na tom, zda se bude hlásit ke Kristu, nebo k jeho Protivníku. Ve 20. století byly označovány totalitní nacistické a komunistické systémy za ztělesnění Antikrista. A kde se skrývá dnes?

1. V církvích

Říkám to otevřeně. Jinak se nikdo nevzruší, protože jsme si zvykli na příkrášlování zpráv o stavu církve. Ale to není můj názor, nýbrž výpověď, obsažená v Novém zákoně. Hledat ho za každým rohem byla by jistě chybná interpretace. Máme totiž co do činění s mocností, která se dovedně maskuje, která je skrytá, neviditelná, obtížně k nalezení. Je možno ji odhalit jen tak, že při následování Krista ji odhalujeme osvětleným zrakem víry (Ef 1,18). Bez zjevení (stržení masky) to nejde. Musíme si všimnout poselství Písma svatého.

2. Co říká Písmo

Kořeny nacházíme již ve Starém zákoně. Tam se popisuje, že Antikrist ohrožuje bohoslužbu. V Danielovi 9,27 se mluví o znesvěcení chrámu, aby byl nepoužitelný, tedy nikoliv o jeho zboření. O zboření mluví teprve Ježíš Kristus. Zjevuje přítom svými učedníkům: *Přijdou mnozí pod mým jménem a budou říkat: „Já jsem to.“ A mnohé svedou (Mk 16,6). Budou to samozvaní „spasitelé“, kteří budou slibovat blaho národům a světu a prosazovat své představy o absolutní moci. Budou pronásledovat ty, kteří nejdou s nimi. To, co nám chce Ježíš říct, je potřeba pastorační, která na to připravuje a falešné proroky demaskuje.*

Pavel se toho ujímá a dále to rozvíjí, protože vidí něco nového – další vystupňování: *Nedejte se žádným způsobem od niko-*

*ho oklamat. Napřed totiž musí nastat odpad (mnoho lidí odpadne od víry) a objevit se člověk skrz naskrz hříšný (2 Sol 2,3). „Člověk skrz naskrz hříšný“ nemusí být jednotlivec, to může být celý národ, který je posedlý rozkladem pořádku, obcházením zákonů, zlobou, opuštěním mravnosti a lidskosti. To může být také většina lidstva. Později u sv. Jana v jeho 1. listu se objevuje jméno: *To je ten Antikrist, který popírá Otce a Syna (2,22). On nepřichází zvenčí, nýbrž je uvnitř obce. On je souhrnné označení těch, kteří zpochybňují a popírají božství Ježíše Krista. Ti jistě zastupují jakousi formu křesťanské víry, ale již nemohou říkat Kristus, ale jen Ježíš. Jsou to, moderně řečeno „jezulogové“, kteří pokládají Ježíše za velkého etického učitele, ale nevěří v něho jako v našeho Pána a Spasitele.**

Přímo provokativní poselství nacházíme ve Zjevení sv. Jana. Ve 13. kapitole vystupuje z moře šelma... a celá země se dívá po šelmě s úžasem (13,1.3). Je to pravděpodobně ten nejstrašnější obraz Bohu nepřátelské světové moci, která spojuje náboženství a politiku. Antikristovské je mnohotvárné, tak bychom mohli shrnout toto svědectví Písma. Dozrává v mnoha rozličných podobách

až ke konečné podobě: Antikrist přichází. On už zde byl a přichází stále znovu, až ke svému poslednímu nejvystupňovanějšímu a nejvzrálejšímu zjevení. (Viz Karl-Heinz Michel: *Bolesti posledního času. O aktualitě biblické apokalyptiky.* Giesen.)

3. O čem církev mlčí

Současná církev mlčí o tajemné podobě Antikrista. On totiž podle svědectví Písma vzejde ze samotné církve, a to

- skrze Boha urážející rituály, které nemají podklad v Písmu svatém, a skrze odbožšťování bohoslužby;
- skrze rozmáhající se nepravost a nezákonnost (Mt 24,12), protože schází přesná rozlišovací schopnost svědomí, které je v mnohém směru zastaralé;
- skrze totalitní nároky, jako by církev odpovídala za společnost a za svět;
- v teologických tendencích, které spojují náboženství s politikou a vyvolávají nárůst všeho toho, co se nesmí říkat, pokud člověk nechce být označen za konzervativního, nevědeckého nebo nezdravě zbožného, přičemž nikdo neví, kdo to určuje. Tuto „mlčenlivou nadvládu“ je třeba označit za projev Antikrista a je třeba o ní mluvit.

4. Antikrist hlásá lásku, ale bez utrpení

Antikrist vystupuje v podobě negativního předchůdce přicházejícího Krista. Dokud však opravdu nenastane konec světa, není možno ho identifikovat se žádnou osobou, ani s Hitlerem, ani Stalinem, Saddámem Husajnem nebo Bin Ládinem. Nejdříve se objevují antikristovské projevy, směry a struktury a o ty se nyní jedná. Abychom je odhalili a strhli jim masku, je třeba přesně dešifrovat pojem „Antikrist“. Zpravidla ho chápeme jako ztělesnění zla. Ale to není jeho viditelná strana.

On se nazývá Antikrist a má proto své předmostí v církvi. Vystupuje na místě Krista, a proto chce zastupovat to, co se jeví jako dobré, vítané, u mnohých oblíbené, ale co Kristus označil za klamně. Antikrist hlásá lásku, zmenšování utrpení, to, co zmírňuje životní boj a co osvobozuje sexualitu od všeho omezení. On odstraňuje nenarozený život, protože se z nějakého lidského osvětleného důvodu jeví jako nežádoucí. Odnímá starým a nevy léčitelně nemocným lidem život, aby je ze soucitu vysvobodil od trápení. On problematizuje Desatero a nahrazuje ho stále více novějšími mravními představy: ty křesťanské pokládá za překonané, zastaralé, nepoužitelné a ohrožující sebeurčení člověka. Zaměřuje z počátku oprávněný osvobozovací boj za nelidský teror, který přináší hrůzu a smrt nevinným lidem. A jak často za tím stojí náboženství jako potvrzení, ospravedlnění a hnací síla. Ani křesťanství toho ve svých dějinách nebylo ušetřeno. Antikrist ztělesňuje, zastupuje a hlásá to, co se v současné epoše vnucuje jako humaní, osvěcující, hodné souhlasu a bezpodmínečně nařizova-

Bůh jako naděje pro čas i pro věčnost

Kristus je pro nás současně cíl i cesta. Jsme s ním ve spojení především při slavení Eucharistie. Eucharistie spojuje přítomnou církev s minulostí i s budoucností.

Eucharistie – setkání s Kristem

V Eucharistii slaví Církev své setkání s Kristem, který znovu přijde na konci časů nikoliv jako oběť za hříchy, nýbrž aby zachránil ty, kteří na něho čekají (Žid 9,28).

Církev slavením Eucharistie zvěstuje smrt Páně, dokud nepřijde (srov. 1 Kor 11,26), a pokládá ji za záruku budoucí slávy. Církev má slavit Eucharistii, dokud se nenaplní v Božím království (Lk 22,16), při svatební hostině Beránka, pro kterou se Církev, Beránkova nevěsta, ozdobila (srov. Zj 19,7). Křesťanský život, který je nám soustředěným způsobem přístupný v Eucharistii ve všech svých dimenzích jako dar spásy, je nemyslitelný bez nadě-

je, která je zaměřena na Pánův příchod. On ukončí na konci dějin své spásné poslání a převezme od Otce království, aby lidé měli podíl na naplnění dějin spásy s Otcem a Synem. V tomto naplnění mají mít věřící společenství s Otcem skrze Syna a v Synu mají přijmout Otcevu lásku (srov. 1 Kor 15,28). Církev přijímá, naplněna radostí, zaslíbení: *Přijdu brzy – a volá mu vstříc: Maranatha – Přijď, Pane Ježíši* (srov. 1 Kor 16,22; Zj 22,20). Čeká, až sestoupí nový Jeruzalém, svaté město Boží, Boží příbytek mezi lidmi.

Bůh bude s nimi přebývat a oni budou jeho lidem a on – Bůh s nimi – bude jejich Bohem. On jim setře každou slzu z očí: nebude

už smrt ani zármutek, nářek ani bolest už nebude, protože co bylo dřív, pominulo. A ten, který seděl na trůně, řekl: „Hle, všechno tvořím nové!“ (Zj 21,3–5)

Věčný život je již v nás

Toto zaměření na přicházejícího Krista nemá ovšem co do činnosti jen s útechou na lepší časy. Tak to chtěla chápat marxistická náboženská kritika, aniž by si udělala jasno, že tím dává k lepšímu jen karikaturu jako důsle-

dek svého nepochopení. Žádná víra se tak nevztahuje již na tento svět jako křesťanská. Křesťan se necítí vykoupený světem fantazie a ideologie nebo vymyšlenou zemí povalečů. Cítí se spíše osvobozen jako Boží stvoření. Vykupitel tohoto světa je také

Stvořitel člověka. Svět se mu stává prostředím pro setkání s Bohem a pro komunikaci s jeho osobním světem. Jeho naděje se netýká jen ráje na onom světě jako odškodnění za strádání a ponížení na tomto světě.

Nebe není místo na onom světě, kde budou splněna obratem ruky všechna přání, která nemohla být splněna v tomto životě a pro která chyběly potřebné prostředky. Nebe je spíše sám Bůh v nás jako naděje pro čas i pro věčnost, jako naplnění naší touhy po lásce. Nebe se nesmí stát fatamorgánou pozdějšího nebe volného času. Nikoliv. Věčný Boží život je již v nás. Kristus, který nám byl dán za cíl, žije v nás jako pokrm pro cestu k cíli. Do přítomnosti cíle jdeme s Kristem. Ten, s nímž jsme spojeni, je pro nás současně cílem i cestou: *Já jsem cesta, pravda a život* (Jan 14,6).

Putující církev žije vědomím spojení s Kristem, svou Hlavou, a v něm s těmi údý, které dosáhly v Církvi naplnění v předchozím čase. Dokonalými údý Církve jsou především svatí. Oni jsou pro putující církev vzorem, protože v nejrozmanitějších životních situacích zvýraznili a ztělesnili ducha Ježíše Krista. Církev jako putující a církev jako již naplněná se cítí Kristovou modlitbou spojena s Otcem. Její naděje směřuje k budoucímu spojení se všemi svatými, až Bůh v plnosti časů *sjednotí v Kristu vše, co je na zemi i na nebi* (Ef 1,10), a až se na Církvi, dokonale v lásce spojené se svou Hlavou, uskuteční *Kristova plnost* (Ef 4,13).

Eucharistie tedy spojuje současnou Církev s minulostí i s budoucností a staví ji do okruhu společenství svatých, které založil Ježíš Kristus svým věčným sebeodevzdáním Otci, a v tomto kruhu bude oslavována věčná láska Otce, Syna a Ducha Svatého po celou věčnost ke slávě Boha a k spáse a blahu stvoření.

Podle G. L. Müller: Mše svatá, pramen křesťanského života

né. Jedním slovem: Podstatou a znamením antikřesťanství je to, že vystupuje v masce dobra a pomoci v největším soužení, které nás postihlo, a také s náteřem morální nezávadnosti. Je to jako osoba nebo jako poselství, které je třeba přiřadit k těžce rozeznatelným starozákonním prorokům spásy.

5. Většina křesťanů padne Antikristu za oběť

Antikřesťanství vystupuje nejdříve jako duchovní zjevení, nikoliv jako osoba. Ale jako všechno duchovní má snahu se „vtělit“. Chce se stát tělem, osobou a uhnízdí se v myšlení lidí. Protože však v sobě pečlivě skrývá, že věci jsou ve skutečnosti postaveny na hlavu a pracují proti Kristu, proti Písmu, proti víře, proti církvi, jen málokdo je rozpozná. Proto, jak říká Solovjev, který napsal v roce 1900 nejhlubší a nejzasvěce-

nější spis o Antikristovi, většina křesťanů mu padne za oběť. Nerozpoznají „znamení doby“, na které Ježíš upozorňoval apoštolů a obec věřících.

6. Kristus ho přemůže

Dnes existují struktury, zjevení a hnutí, která – povětšinou nevědomky – slouží Antikristu. Dojde k tomu, že se, jak praví Písmo, stane absolutním mocenským centrem univerzálního ab-

solutismu. Až dosud mají však věřící skrze Ducha Svatého dar rozlišování a schopnost neviditelného nepřítele rozpoznat a vidět i v jeho přestrojení. Ukřižovaný a zmrtvýchvstalý Kristus ho přemůže. Proto končí poslední kniha Písma nepřekonatelnou písní chvály Bohu a Zachránci, která provází obec věřících i na její křížové cestě.

Komma 24/2004 přeložil -lš-

Má se církev stát liberální a tím populární? Nebo má trvat na svých hodnotách?

Církev tu není na to, aby dávala jen líbivé odpovědi. Někdy musí vyslovit i odpovědi, které dráždí, které odporují běžným módám. Nejde jen o to, být oblíbený. Protože když jsme liberální a každému dáváme za pravdu, není to ve skutečnosti nějaká oblíbenost, nýbrž zneužívání.

Víra není záležitostí většiny a statistik. Duch Svatý není automaticky tam, kde je většina. Je třeba, aby se církevní představitelé také radili na nejrůznějších úrovních.

Biskup Manfred Schauer, Innsbruck

Išo z Kanaku

V Michaelových očích vidím slzy a jeho hlas se chvěje. Vypráví mi o svém dědečkovi Išovi (aramejsky totéž co Ježíš), na kterého vzpomíná od dětství. Mnoho podrobností z jeho života nezná, starší příbuzní ani otec mu o nich nechtěli vyprávět. Dědeček prožil zde na zemi 110 let a nakonec již prostě nechtěl dále žít. Přestal jíst a po 22 dnech zemřel. Tento neobyčejný člověk však zanechal výraznou stopu v historii svého národa a jistě i v Michaelově srdci.

Zvyknout si na smrt

Išo z Kanaku se narodil roku 1854 v rodině křesťanských obyvatel v oblasti zvané Tur Abdin v jihovýchodním Turecku. Tehdy tam převládali Asyřané, jejichž rodným jazykem byla aramejščina a kteří si zachovali po dvě tisíciletí křesťanskou víru navzdory ustavičnému pronásledování ze strany muslimů: arabských kalifů, tureckých sultánů a kurdských sousedů. Mučednictví za víru se stalo nedílnou složkou svědectví každého Asyřana, neboť od přijetí víry až do současnosti takřka na každých padesát let připadá záhuba značného počtu věřících. A protože poslední století přineslo zintenzivnění násilí a pronásledování, Išo pamatoval na ne jeden masakr. Od dětství byl svědkem stínání hlav, čtvrcení těl, střelby do krajanů, kteří se zpěvem na rtech šli na smrt. Jeden Kurd si stavěl křesťany za sebe, aby je prostřelil jednou ranou. Viděl starce, který říkal svým katům, jak se podřezává hrdlo, protože mu svou nešikovností jenom přidávali trápení. *Žijeme proto, abychom umřeli pro Ježíše* – říkával Išo. Pouze jemu samému nebylo dáno, aby zemřel příliš brzy.

Zničení obce Kanak

Během jedné zimní noci 1915 přestala jeho vesnice existovat. Išo se skryl do studny a čekal tam tak dlouho, dokud neutichly všechny hlasy, nářek umírajících, křik katanů, štěkot psů. Byla tma, ale když vylezl ze studny, mohl všude rozeznat pohozená mrtvá těla. Ve vsi bydlelo 150 křesťanských rodin, ale na Išo-

vo zavolání se již nikdo neozval. Išo doslova zakopával o mrtvolu svých blízkých a sousedů. V domě, do kterého vstoupil, mu krev sahala po kotníky. Išo prošel vesnicí a šel dále, když zaslechl nějaké zavolání. Byl to jeden muž a žena, kteří vyšli na jeho volání. „Jsem nahý, strhali ze mě šaty a znásilnili mě.“ Išo jí dal svůj plášť a doporučil, aby se pokusili o útěk každý sám. Kdyby je uviděli spolu, určitě by zahynuli.

Kdyby Pán nebyl s námi... (Ž 124)

Michael už neví, jak to bylo možné, ale pamatuje si, že v dětství, když bydlel s dědečkem v Sýrii, Išo ho bral vždy s sebou, když šel navštívit přátele, kteří bydleli kdysi v Kanaku. Bylo jich málo, asi 30 rodin. Jak se zachránili? Neví. Mezi lidmi kolovaly pověsti o rytířích v bílých šatech, kteří bránili masakrované Asyřany a vytrhli je z krvavé řeže. V zimě 1915 turecké a kurdské oddíly, nejdnou vede-

né Němci, vyvraždily desetitisíce Asyřanů. Turecká vláda řekla, že každý Kurd si může vzít všechno, co odejme křesťanům, ti proto s velkou horlivostí rabovali a nikoho přitom nešetřili. Je možno pokládat za zázrak, že v oblasti Tur Abdin dodnes ještě žijí Asyřané. Išo viděl na vlastní oči, jak Kurdové shodili ze skály asyrského kněze, kterému se nic nestalo. Když zaražení vrahové řekli imámovi, že ho asi zachránil Ježíš, imám začal po nich křičet, že jen islám je pravé náboženství. Kurdové tedy chytli imáma a shodili ho ze skály se slovy: „Uvidíme, zda tě Alláh zachrání.“ Išo byl svědkem, jak se imám roztříštil, a nemohl se ubránit pocitu satisfakce.

Vyprávěl také o místě zvaném Azan (nyní Idil). Byla to jedna z mála osad, které se pokusily bránit. Kurdské oddíly ji nemohly dobýt tři měsíce, vždy jim odpověděla silná kanonáda z děl umístěných kolem kostela. Teprve příchod tureckých oddílů vedených německým důstojníkem zlomil tento odpor. Když velitel vstoupil do kostela, našel tam jen zástup žen a dětí, jak se trvávají v modlitbě. „Kde máte vaše děla?“ Vystrašené ženy nevěděly, o čem mluví. V celé obci nebylo ani jedno dělo. Vypráví se, že onen důstojník se obrátil a Asyřané dodnes uctívají Pannu Marii z Azahu, kte-

rá bránila národ, který ji prosil o záchranu.

Kde jsi, Bože?

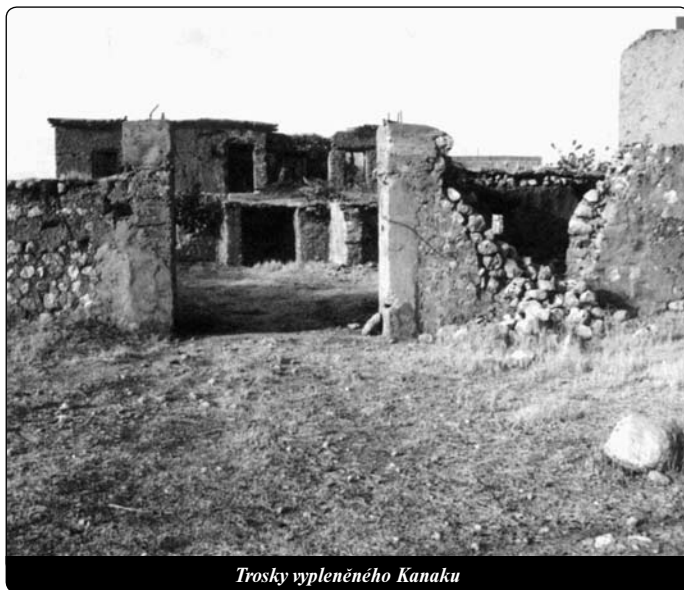
Nemůže se stát, že člověk tváří v tvář tak velkému utrpení začne pochybovat? Išo měl také chvíle, kdy volal k Bohu, a neslyšel odpověď. Největší zkoušce byla podrobena jeho víra, když byl svědkem smrti nevinného asyrského chlapce.

Když se rozešel se dvěma zachráněnými z Kanaku, vydal se směrem k místům, kde odjakživa žili Asyřané. Nacházel však všude jen trosky a mrtvolu. Konečně našel jednu vesnici, která byla obydlená. Uslyšel zde však kurdskou řeč a pochopil, že Kurdové si zabrali domy po Asyřanech. Neměl však východisko. Další putování hrozilo smrtí z vysílení. Vydával se za tuláka, který hledá práci, a dal se najmout za bochník chleba jako pastýř dobytka pro nové obyvatele. Svěřili mu ovce, mezi kterými poznal i svou vlastní, protože měla na uchu jeho značku. Teď už patřila vrahům, kterým musel sám sloužit.

Jednoho dne se ve vsi objevil asyrský hoch. Byl tak pěkný, že ho Kurdové ušetřili a dali ho Išovi za pomocníka. Když byli sami, vyprávěl Išo chlapci, kým je a proč pracuje u Kurdů. Dověděl se, že chlapcovým rodičům uřezali hlavy před jeho očima na prahu jejich domu. Išo ho varoval, že před Kurdy nesmí udělat ani znamení kříže.

Spřátelili se a navzájem si pomáhali. Když jednou hoch nepřišel do práce, Išo pochopil, že se stalo něco nepěkného. V poledne se vrátil do vsi a našel tam chlapcovo tělo potrhané od psů. Na krku měl uvázaný provaz, za který ho předtím vláčeli, dokud nezemřel. Pak pohodili jeho tělo na pospas psům.

Išo je prosil na kolenou, aby směl pochovat to, co z chlapce zůstalo. Kurdové to dovolili. Nad hrobem chlapce volal zoufale k nebi a zdálo se, že celý svět musí slyšet jeho křik, ale Bůh neodpovídal, jako by ho nezajíma-

Trosky vypleněného Kanaku

ly záležitosti nevinných, kteří tu hynou. Jako by to nebyl on, pro koho šli na smrt jako ovce vedené na porážku...

Viděl jsem nebe a peklo

Išo pracoval u Kurdů, kteří vyvraždili jeho rodinu, celých sedm let. Zachránil přitom nejen jeden život. Když se mu podařilo dovědět se, kam Kurdové plánují další útok, běžel tam třeba celou noc, aby je varoval před nebezpečím. Po sedmi letech utekl do Sýrie do Kabre Hevore (dnes Kathanie), kde ho Asyřané ochotně přijali. Byli to utečenci před násilím v Turecku. Lidé, se kterými se setkal, na něho pamatovali do konce svého života a pokládali ho za světce. Když v roce 1940 zemřel, všichni ho oplakávali. Zavinuli jeho tělo do plátna a položili den před pohřbem do kostela. Druhý den přišli na pohřeb lidé z celého okolí.

Když kněz otevřel kostel, uvídněli příchozí Išu, jak jim vychází s úsměvem vstříc. Nejdříve se polekali a utekli, ale brzy si uvědomili, že se musel stát zázrak. A skutečně, Išo předpovídal věci a jeho slova se vyplňovala s uvěřivou přesností.

Přicházeli za ním lidé z velké dálky, aby znovu slyšeli o tom, jak byl v nebi. Išo jim vyprávěl, že v době, kdy jeho tělo leželo v kostele, vzala ho Matka Boží v doprovodu andělů a odvedla do nebe a ukázala mu místa, která jsou připravena pro ty, kteří zůstanou věrní. V nebi se mu tak líbilo, že až do své smrti v roce 1964 litoval, že se musel vrátit na zem. Ukázali mu také peklo a to bylo tak strašné, že o tom nechtěl říkat žádné podrobnosti. Vzpomínal pouze na člověka, který prožíval největší muka a strašně přitom ječel. Na otázku, kdo to je, mu anděl řekl, že je to Mohamed. Išo se to nebál opakovat ani před muslimy, i když si byl vědom, že za to může zaplatit životem. Nedá se popsat, jak velice jeho slova utvrzovala ve víře křesťany, kteří již trpěli malomyslností z to-

Syrský kněz na zdevastovaném asyrském hřbitově

ho, jak byli svědky nelítostných masakrů.

Bohužel výlet do nebe musel skončit a Išo dostal za úkol, aby napomínal kněze a předpovídal různé události, které se všechny podrobně splnily. Například měl oznámit jednomu syrsko-pravoslavnému knězi, že jeho žena, která byla již v pokročilém věku, porodí dva syny. Jeden z nich měl dostat jméno Gabriel. Po roce se tak skutečně stalo a jeden chlapec brzy zamřel, ale Gabriel žije dodnes.

Já chci do nebe!

Pro svou odvahu a splnění předpovědi byl postrachem pro místní muslimy. Léta plynula a Išo si ve věku 100 let zachoval tělesnou sílu i jasnost rozumu. Denně chodil do kostela, hlasitě se modlil a zpíval žalmy, což je v muslimských oblastech ne-

myslitelné. Když nemohl v noci spát, modlil se tak hlasitě, že ho bylo slyšet po celé vsi. Plnilo se všechno, za co se modlil, jen se neplnila jeho prosba, aby již zemřel.

Michal končil své vyprávění se slzami v očích. Turci dodnes popírají, že by u nich kdykoliv došlo k masakrování křesťanů, ačkoliv u nich zahynulo na 2 miliony křesťanských Arménů, Řeků a Asyřanů. Osvobozený Irák nehodlá uznat právo Asyřanů na autonomii a nechce ani připustit, aby měli zástupce v parlamentě. Přítomnost dvou milionů Asyřanů je ignorována. Je to křesťanský národ, který dodnes mluví jazykem Spasitele, hyne následkem násilí a my o tom ani nevíme.

*Zapsal Miroslav Rucki
Z Mihujeie sie 4/2004
přeložil -lš-*

Asyrské děti na hodině náboženství

Slovo biskupa Vojtěcha Cikrleho

Milé sestry, milí bratři, moji milí diecézané, v roce 2007 oslaví naše diecéze 230. výročí od svého založení. Rád bych tuto historickou událost připomněl také vydáním vzpomínkové publikace, na které se jako autor může podílet každý z vás, od nejmenších až po ty, kteří pamatují nejvíc.

Biskupství a diecéze, to není jen území, to jsou především lidé, kteří na něm žijí, pracují, modlí se, prožívají své osudy, radosti i bolesti. Kniha bude sestavena z vašich vzpomínek, příhod, setkání, zastavení, zážitků, významných, humorových či zajímavých událostí, které jste prožili **ve spojení** s brněnským biskupstvím, katedrálou sv. Petra a Pavla nebo s vaší farností či místním kostelem. Věřím, že si společně připomeneme věci dávno zapomenuté, které by však zapomenuty zůstat nemusely, snahy a úspěchy vás i vašich předků či předchůdců, kteří svými modlitbami a životem pro Boha budovali v brněnské diecézi základy, na nichž dodnes stavíme.

Své příspěvky, jež by neměly překročit rozsah **30 řádků**, aby se dostalo na všechny, pošlete prosím **do 31. 1. 2005** na adresu biskupství. Příložit můžete také fotografie.

Těším se na naše společné dílo a všechny vás provázím svými modlitbami.

Žehná

váš biskup Vojtěch

Kontakty, na které je možné zasílat příspěvky:

Biskupství brněnské - sekretariát, Petrov 8, 601 43 Brno

Je možné je zasílat také e-mailem na adresu: jandlova@biskupstvi.cz

Vyčítání, reptání, vzdychání...

Je tisíc důvodů, proč lamentovat nad stavem církve. Ale je jeden důvod, proč se z ní radovat a milovat ji: ona je Božím darem lidstvu, ona je Kristus, který stále působí v dějinách. V ní najdeme hříchy, protože jsme hříšníci, a svatost, protože je svatá.

Nad církví kdekdo reptá: „progresivisté“, že je tak strnulá a tvrdého srdce, dogmatická a přísná; „konzervativci“, protože trpí liturgické nepořádky a bludy kněží spíše přehlídí, než aktivně potírá. Kvůli pedofilním kněžím a homosexuálním kandidátům se pohoršují věřící i nevěřící. Seznam pohoršení je bez konce: hereze, hlouposti, vnitřní spory a zášti, tvrdost srdce a lidský chlad, byrokratismus a samolibí duchovní, všude hříchy všeho druhu a rozsahu.

Není pochyb: to všechno v církvi nacházíme a to všechno zatemňuje radostné Kristovo poselství světu. Kde je to velké, to hrdinské, kde je to svaté? – A už se nacházíme my progresivní i konzervativní křesťané ve sboru těch, kteří by se v neděli na mši nejraději modlili: „Nehleď na hříchy své církve, ale na naši víru...“

Kde jsou naši hrdinové?

Nemusíme věřit na „kriminální dějiny křesťanství“, abychom poznali, že v církvi jsou vedle mnohých světlých postav vždy četní slabí, neschopní, hříšní, mocí posedlí, ješitní, nevěřící a nevzdělaní nositelé úřadu. Jistě, leccos z toho, co „církevně kritičtí“ pseudohistorikové předkládají jako dějiny, jsou spíše pověsti. Ale přesto: v církvi se vždy objevovaly případy zneužívání jejich struktury, jejího poselství, jejich svátostí. Hříchy skutků a hříchy zanedbání v nemalém počtu.

Ale i když utečeme z církevních dějin a podíváme se jen do Písma – sola scriptura, jak chtěl Luther, narazíme na selhání, vinu a hříchy. Již první, samým Bohem stvořený člověk byl hříšník a slaboch. Když se ocitl po hříchu před Bohem, svaloval vinu na ženu a nepřímou na samého Boha: „Žena, kterou jsi ke mně přidružil, dala mi ovoce ze stro-

mu, a tak jsem jedl.“ Žena zase obvinila hada, první syn lidských dějin zabil svého bratra, Abrahám zapřel ze strachu vlastní ženu, Áron ulil Izraelitům zlaté tele a postavil k němu oltář, Mojžíš ze zlosti rozbil desky Zákona a dal zabít 3000 svých soukmenovců. Král David poslal svého podřízeného na smrt, aby se mohl zmocnit jeho ženy.... Vynechali jsme nějaký hřích?

V úzkém kruhu Ježíšových učedníků se našel zrádce Jidáš, Petr, muž – skála, kterému Ježíš předal klíče nebeského království, třikrát zapřel Pána. Kdo jsou hrdinové, vzory, která biblická postava našla vstup do antického hrdinského nebo do moderního hollywoodského eposu?

Samovládce se nehodí za příklad Boží slávy

Kdo si podrobněji všimá biblických postav nebo velkých světců církevních dějin, najde u všech jako červenou nit: oni všichni věděli o své slabosti, o svých hříších a pochybeních, o své nedostatečnosti před Boží tváří. A ani Písmo, ani církevní dějiny se nepokoušejí něco zakrývat, retušovat nebo při-

krášlovat: Veliký je Bůh, nikoliv člověk! Pokorný člověk může při Božím povolání jen breptat jak malý Gedeon: *Ach, můj Pane, čím mám vysvobodit Izraele?*

Moje čeled' je v Manasse nejmenší a já jsem v domě mého otce nejmladší. – A přece mu Bůh odpověděl: Protože já jsem s tebou, porazíš Midiánské, jako by to byl jen jeden muž.

Abrahám, Mojžíš, Izaiáš nebo Jonáš, Petr nebo Pavel neby-

li Bohem povoláni, protože byli velcí, hrdinští a bez vady. Protože byli povoláni i přes své chyby a hříchy, dospěli skrze bloudění a zmatky k velikosti, ve které se dnes jeví jako hodní úcty. Proto to není nic zvláštního, nýbrž je to zcela vysvětlitelné, že mezi těmi, které Bůh povolal, nejsou žádní sebejistí rozumbradové. Samolibý samovládce se nehodí za příklad Boží slávy. Kdo sám všechno ví, neumí se pokorně sklonit před Bohem.

Povolání, aby změnil svět

Je to velký pochybovač Starého zákona, Kazatel neboli Kohelet, který svým osvětleným duchem dospěl k poznání: *Pamatuj na svého Stvořitele ve dnech svého jinošství, než nastanou zlé dny..., než se prach vrátí do země, kde byl, a duch se vrátí k Bohu, který jej dal.* Byl to Bohem těžce zkoušený a utrpením soužený Boží služebník Job, který se přel s Bohem a nakonec uznal: *Ty všechno můžeš. V žádném záměru ti nelze zabránit.... Slyšel jsem o tobě jen z doslechu, ale nyní tě spatřilo mé oko. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.*

Zde jsou oni hrdinové křesťanství: sklánějí koleno před Bohem, nikoliv před duchem času, před hloupým člověkem. Ať už bylo jejich místo kdekoli, na papežském nebo knížecím trůnu, v rodině nebo v dílně, mezi bohatými nebo chudými, jedno mají velikáni z Bible a církevních dějin společné: že přijali Boží povolání a poslání. Dobrodružné oklady, jako u Jonáše nebo u Petra, jsou do toho zakalkulovány. Měřítko je v tom, jak následovali Boží povolání. V tomto duchu mohla matka Tereza jednomu novináři na otázku, co se má naléhavě změnit v církvi, dát tuto odpověď: „Vy a já.“

*Komma 24/2004
přeložil -lš-*

PRACOVNÍ DEN MATKY TEREZY

začínal mši svatou, a když na ulicích sbírala na smrt nemocné a stála u lůžek umírajících, věděla, že je to pokračování raní bohoslužby, jen se změnila její forma. „Ve svatém přijímání máme Krista ve způsobě chleba, při naší práci ho nacházíme ve způsobách těla a krve. Je to týž Kristus. Byl jsem hladový, byl jsem nemocný, byl jsem bez přístřeší, říká.“

BLAIR NEHODLÁ KONVERTOVAT

Britský premiér vyvrátil zprávy o tom, že by chtěl konvertovat ke katolické církvi. Takové spekulace vyvolal jeden kněz blízký jeho rodině. Blair je anglikán, jeho žena je katolička a jejich tři děti jsou vychovávány v katolické víře. *Kath-net*

Další tři svědkové víry

Kromě císaře Karla I. a mystičky Anny Kateřiny Emmerichové byly 3. října v Římě zapsány do seznamu blahorečených ještě tři další významné osobnosti: Joseph-Marie Cassant, Pierre Vigne a Maria Ludovica de Angelis.

Joseph-Marie Cassant (1878–1903) je z rodu světců, jako byli Dominik Savio či Alois Gonzaga, kteří vytrvale šli cestou ctností a navzdory mladému věku překonávali překážky a tělesné i duševní útrapy v síle Ducha Svatého. Narodil v zemědělské oblasti Casseneuil ve Francii. Od dětství v sobě choval nesmírně silnou touhu stát se knězem, ale ve školní přípravě narážel na těžkosti spojené se slabou pamětí. Z toho důvodu nebyl ihned přijat do semináře. Místní kněz mu pomáhá se studiem a upevní ho v lásce k soustředěnosti, modlitbě a tichu. Chlapec potom v 16 letech vstoupí do kláštera Santa Maria del Deserto v diecézi Tolosa, do řádu cisterciáků přísné observance – k trapistům. První rada, kterou mu novicmistr André Malet řekne a kterou si vezme cele k srdci, je tato: „Měj důvěru! Pomohu ti, abys miloval Ježíše.“ Kristus přítomný v Eucharistii se pro něj stává „jediným štěstím na zemi“. Po namáhavé přípravě se mu nakonec podaří složit zkoušky a v říjnu 1902 přijme kněžské svěcení. Brzy nato však onemocní tuberkulózou. Jak mu ubývá tělesných sil, o to více se svěřuje do ochrany Ježíše a jeho Matky: „Až nebudu moci sloužit mši svatou, Ježíš mne může vzít z tohoto světa.“ Umírá 17. června 1903. Pro současný svět, v němž mladí lidé podléhají malomyslnosti a beznaději, stává se příkladem a vzorem zvláště v tom, že má smysl obětovat všechno, i vlastní život odevzdat bezvýhradně a bez otevřených „zadních vrátek“ Bohu.

Trapistické kláštery jsou velmi rozšířené, zejména ve Francii a Španělsku, v Itálii jsou tři mužské a dva ženské kláštery, které mají další fondace na celém světě. Papež Jan Pavel II. během svého pontifikátu blahore-

čil tři trapistické řeholníky, kteří všichni zemřeli v mladém věku: jsou to bratr Rafael Arnaiz Barón, malíř a student architektury, který zemřel v 27 letech v klášteře San Isidro ve Španělsku, sestra Maria Gabriella Sagheddu, která nabídla svůj život jako oběť pro jednotu křesťanů a zemřela v 25 letech též na tuberkulózu v Grottaferrata v Itálii, třetím je nyní Joseph-Marie Cassant.

Maria Ludovica de Angelis (1880–1962) se narodila v Itálii v regionu Abruzzo. Ve stejném roce jejího narození zemřela zakladatelka Institutu Dcer naší milosrdné Paní Maria G. Rosello ze Savony. Do tohoto řeholního institutu Maria Ludovica vstoupí v roce 1904. Po třech letech odjíždí na misijní službu do Argetiny, kde celý zbytek života pracuje pro dětskou nemocnici. Jejím jediným formulovaným programem je věta: „Činit dobro všem, nezáleží na tom, kdo to je.“ V okolí Buenos Aires vybuduje operační sály, dům pro rekonvalescenci dětí, kostel, farmu pro zajištění zdravých potravin. Dětská nemocnice dnes nese její jméno.

Pierre Vigne (1670–1740) byl v 11 letech zasažen hlubokým vědomím přítomnosti Krista v Eu-

charistii. Vstupuje do semináře ve francouzském Viviers a po vysvěcení začíná svou kněžskou pouť po francouzském venkově. Touží stát se misionářem mezi chudými a vstoupí k lazaristům, ale po určité době se vrací k pastorační práci venkovského kněze. Více než třicet let prožije jako poutník pěšky či na koni po vesnických cestách. Káže, navštěvuje nemocné, vyučuje náboženství děti, vysluhuje svátosti, probouzí úctu k Eucharistii. V Boucieu-le-Roi zbuduje Křížovou cestu s 39 zastaveními, přibližujícími události života Ježíše Krista od poslední večeře do seslání Ducha Svatého. Toto místo se stane meditačním centrem pro poutníky. Pierre Vigne také na tomto místě založí v roce 1715 Kongregaci sester od Nejsvětější Svátosti. Umírá uprostřed jednoho kázání v horské oblasti Vercors. Jeho apoštolská horlivost, misijní úsilí a svědectví o Boží lásce a moudrosti na cestách mezi prostými lidmi přibližují Pierra Vigne zvláště blízké snahám papeže Jana Pavla II. a tato okolnost byla při beatifikaci zdůrazněna pronesením první přímlyvy k němu v polském jazyce.

-pc-

Beatifikační slavnost v Římě 3. 11. 2004

EUCHARISTICKÉ DVOULETÍ

V Thajsku bude nikoliv jeden, ale hned dva Roky Eucharistie. První se zaměří více na rodinu, druhý na duchovní povolání. Sdělil to arcibiskup Bangkoku kardinál Michael Michai Kitbunchu.

asia-new

PLOVOUCÍ KAPLE

Na řeku Amazonku vyplula misijní loď. Loď je z hliníku a je dlouhá 15 m a široká 3,5 m. Pohání ji motor Mercedes Benz. Má dvě paluby, kuchyni a může se na ní plavit 25 osob. Na lodi se mohou pořádat pastorační kurzy. Italský kapucín P. Gino Albrati se na lodi plaví ke křesťanům žijícím na březích řeky. Zůstává na místě vždy několik dní, slouží bohoslužby, křtí dospělé a žehná manželským sňatkům. Jeho spolupracovníci pomáhají lidem také v praktických otázkách, jako hloubení studní nebo zakládání úrodných zahrad. P. Gino bere na palubu také ty, kteří si cestování státní lodí nemohou dovolit. Je to další mobilní kaple organizace Kirche in Not.

POTRAVINY PRO KEŇU

Čtvrt milionu dolarů věnuje Mezinárodní charita na potravinovou pomoc hladovějícím v Keni, postižené suchem. Peníze půjdou na programy osmi místních diecézí. Lidé dostanou jídlo, vodu, osivo. Zvláštní programy jsou zaměřeny na malé děti a podporu zaměstnání lidí („jídlo za práci“, „peníze za práci“).

V některých částech země sucho znehodnotilo 80 % úrody. V diecézi Nakuru (hornatá oblast na západě) trpí absolutním nedostatkem jídla tisíce rodin.

Mezinárodní charita je konfederace 162 katolických rozvojových a sociálních služeb, působících ve více než 200 zemích a teritoriích.

Zenit

Zemřeli za víru a za lidskou důstojnost

13. listopad – svátek salesiánských mučedníků

Od Jubilejního roku 2000 už uplynuly čtyři roky. Máme ještě v živé paměti mnohé slavnosti, které přivedly do Říma velké množství poutníků a celé masy k televizním přenosům. K nejpůsobivějším patřilo Světové setkání mládeže, ke kterému se na Tor Vergata sešly 2 miliony mladých lidí. Jinou takovou slavností bylo ekumenické shromáždění v Koloseu 7. května, které připomnělo památku mučedníků víry 20. století. Jak řekl tehdy Jan Pavel II., **titto mučedníci našeho století přijali smrt, a tak veřejně proklamovali svou věrnost evangeliu a odpuštění pronásledovatelům. Vzdali tak nejen slovem, ale také svobodnou obětí života hold královské svrchovanosti Ježíše Krista.**

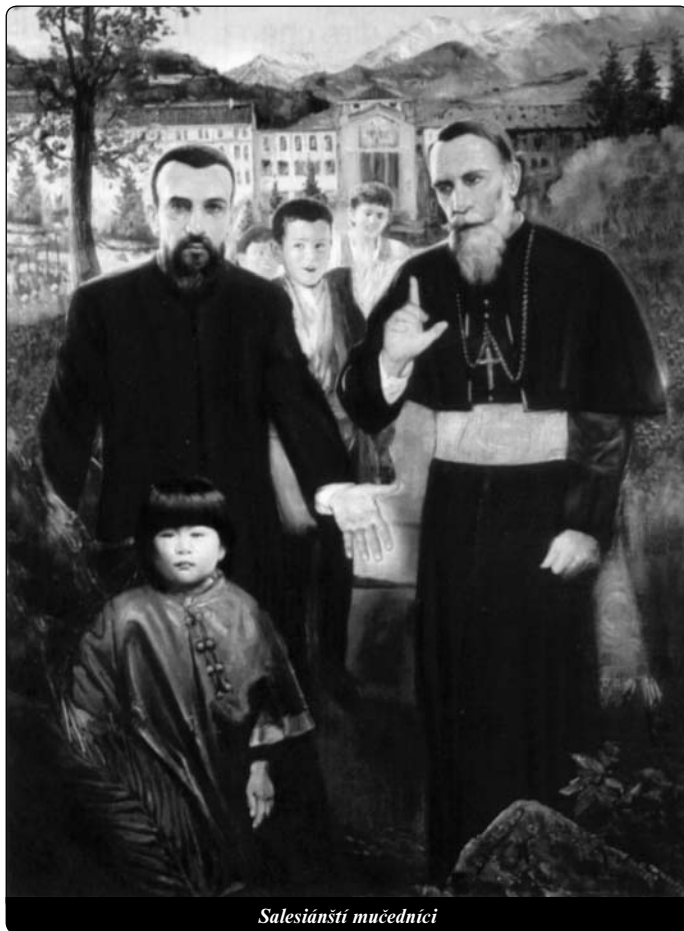
Charakteristický pro tuto slavnost byl její ekumenický ráz, který zdůraznil nové pojetí mučednictví: **existují také mučedníci lásky, spravedlnosti, a „lidské důstojnosti“.** Nemluví se zde již striktně jen o mučednicích pro víru. Již předtím napsal papež v dokumentu *Tertio millennio ineunte*: „Pokud je to možné, nesmí se ztratit v Církvi jejich svědectví.“ Právě aby se na tyto oběti a svědectví nezapomnělo, připomeňme si dva prvomučedníky salesiánské rodiny: Mons. Aloise Versiglia a Dona Kalista Caravaria, kteří byli prohlášeni za mučedníky 1. října 2000 spolu se skupinou čínských mučedníků. Tito salesiáni byli zabiti, protože byli katoličtí misionáři, a tedy Kristovi hlasatelé evangelia. Jsou tak mučedníky také proto, že až do konce hájili „lidskou důstojnost“. Chránili totiž mladé lidi, kteří cestovali s nimi a které chtěli piráti unést do otroctví. Okolnost, že tyto děti chránili, vyústila v pět výstřelů, kterými je piráti usmrtili. Stalo se tak v Číně 25. února 1930. Mons. Versiglia měl 57 let a je-

ho mladý asistent Don Caravario pouhých 27 let.

V Turíně – aby zůstal s Donem Boskem

Tak jako se neimprovizuje při volbě učitelů ve škole nebo při výběru inženýrů schopných řešit daný vědeckotechnický problém, tak je tomu i pokud jde o svatost a mučednictví. Je takřka nemožné dospět do stavu, kdy jsme připraveni *dát svůj život za ty, které milujeme*, jestliže se nepřipravujeme duchovně každý den k této nejvyšší oběti. **Ostatně nic velkého v životě se nerodí náhodou, ať už je to v oblasti profesionální nebo duchovní. Tak je tomu u všech mučedníků, které si připomínáme, a také u svatých Versiglii a Caravaria. Byli ochotni podstoupit mučednictví, protože byli ochotni se postupně a vytrvale připravovat.**

Alois Versiglia se narodil v Olivě Gessi (oblast Pavia) v roce 1873. Pověst o Donu Boskovi byla již velmi rozšířená a dospěla i do této oblasti. Když bylo Aloisovi 12 let, souhlasil, že půjde studovat do Turína-Valdocca bez úmyslu stát se knězem. Několikrát měl v úmyslu ukončit studium a vrátit se domů. Postupně měnil svůj názor. Důvod byl velice prostý: fascinovala ho atmosféra prostředí, prosycená nábožností a misijním nadšením a především svatostí, která vyzařovala z Dona Boska. Právě tento světec si ho jednou zavolał: **Přijď za mnou, musím ti něco říct.** K rozhovoru již nedošlo v důsledku nemoci a smrti Dona Boska. Ale chlapec byl získán již samotným úsměvem a touto zvláštní pozorností. A opravdu, v 16 letech se stal salesiánem a složil své první sliby. Tak za-

Salesiánští mučedníci

čal své velké dobrodružství jako řeholník, pak misionář a nakonec mučedník.

První etapou této salesiánské cesty bylo studium filozofie v Turíně-Valsalice, pak v Římě, kde promoval z filozofie. Don Alois byl velmi dobrým studentem, ale neexistovaly pro něho pouze knihy, které studoval s inteligencí a vytrvalostí. Příklad dal také velkou důležitost pastorační aktivitě mezi mládeží v oratoři Nejsvětějšího Srdce Ježíšova blízko nádraží Termini. Byl u všech velmi oblíbený pro své dary dobrotivosti a nadšení. Když skončil svůj římský pobyt, byl poslán jako vyučující duchovní vůdce do noviciátu ve Folizu nedaleko Turína. I v této funkci zazářily jeho osobní ctnosti, přívětivost, pokora a schopnost k upřímnému přátelství. V roce 1895 po přijetí kněžského svěcení byl poslán jako ředitel a novicmistr do Genzana u Říma. Ale jeho sen stát se misionářem, který se zrodil v Turíně ve Valdoccu, kde slýchal vyprávění misionářů a byl každý rok svědkem nových misijních výprav, rostl stále více. Až nastal velký den povolání: odjezd do Číny, kam vedl malou skupinu misionářů. Bylo to v roce 1905. Odjel na výzvu a s požehnáním bl. Dona Ruy, prvního nástupce Dona Boska. Místem určení bylo Macao. Tak se stal misionářem. Jeho sen se uskutečnil, lépe řečeno začal uskutečňovat. A Don Alois bude misionářem provždy ve všem, co bude dělat. Byl misionářem pěším po prašných a nebezpečných cestách. Cestoval na koni nebo v člunu, v nosítkách, někdy také na motorce. Putoval se srdcem Kristova apoštola za ztracenými ovce, obvazoval rány, měl vždy slovo posily pro všechny, a to vždy ve znamení salesiánského charismatu.

Připraveni k darování života

Prvním pracovištěm byl malý sirotčinec v městě. 12 let pracoval s pomocí salesiánské ko-

munity na širokém terénu, přeměnil sirotčinec na moderní školu pro 200 interních žáků, z nichž takřka všichni byli sirotci. Ti nejen že se učili řemeslu, ale nacházeli zde také atmosféru rodinného prostředí, kterou předtím nikdy nepoznali. Našli v salesiánech starší bratry a v Donu Versigliovi otce i matku. A právě pro tuto laskavou obětavost si vysloužil titul „Otec sirotků“. Jejich duchovní život byl usměrňován životním svědectvím všech salesiánů, zvláště ředitele ústavu. Kardinál G. Da Costa Nubes, který byl místním biskupem, o něm napsal: **Don Versiglia měl mimořádný vliv na společnost v Macau. Kaple jeho ústavu byla centrem zbožnosti a ovlivňovala život katolíků v Macau.**

R. 1920 přijal biskupské svěcení a byl poslán k pastoračnímu působení v misií Shiu-chow.

Dva roky nato uslyšel v Turíně slova: **Monsignore, já přijdu za vámi do Číny.** Byl to slib mladého chlapce, odvážný a riskantní. A dodržel ho.

Mladík se jmenoval Kalist Caravario. Narodil v Cuorgnè nedaleko Turína v dělnické rodině, která se brzy přestěhovala do města. Jako chlapec navštěvoval salesiánskou oratoř Sv. Jana Evangelisty v Turíně-Valdoccu a pak ve Valsalice. V 16 letech se stal salesiánem a se snem stát se misionářem odejel jako jednadvacetiletý, aby se už nikdy nevrátil. Psal své mamince překrásné dopisy plné spirituality a především touhy stát se knězem. Pracoval s velkým nadšením a obětavostí nejdříve v Timoru, pak v Číně a v Šanghaji a nakonec v Schiu-schow, kde byl Mons. Versiglia. Ten ho vysvětil na kněze v roce 1929. V jednom ze svých dopisů, ve kterých se dělil s maminkou o svého misijního ducha, napsal: **Kalist už není Tvůj, musí zcela náležet Pánu.** A připojil předtuchu: **Bude to kněžství dlouhé, nebo krátké? Nevím. Důležité je, abych připravil Pá-**

Zpráva o mučednické smrti salesiánů v Číně

Skupina, kterou vedl biskup Versiglia, odcestovala vlakem ze železniční stanice Schiu-show 24. února ráno. Odpoledne v 17 hodin dorazili do Lin-Long-how, odkud je Don Cavada odvedl na salesiánskou misijní stanic. Zde přenocovali. Ráno biskup i kněz sloužili mši svatou a pak celý průvod nastoupil do bárky, která je měla dopravit proti proudu řeky ke křesťanské komunitě, která čekala na Dona Caravaria. Ke skupině se připojil 10letý chlapec, Luk Apaio Peter, který odcházel studovat do školy Dona Caravaria, a jedna starší katechetka. Dále s nim cestovaly tři mladé dívky. Posádku bárky tvořili čtyři lidé: majitelka lodi, její dvacetiletý syn a dva svalnatí muži. Ti měli kráčet po břehu a táhnout loď v úsecích, kde byla plavba obtížnější.

Loď přepadlo během plavby deset mužů vyzbrojených puškami a pistolemi. Žádali od misionářů pod pohrůzkou peníze

ve evropské měně. Byl to jakýsi druh nezákonného mýtného, kterému se Číňané raději podřizovali, aby se vyhnuli nepříjemnostem. Ale vysokou požadovanou sumu nikdo na lodi neměl. Biskup řekl Don Caravariovi, aby vysvětlil mužům, že jsou misionáři a nemají s sebou to-

lik peněz. Několik mužů vtrhlo na bárku a začali ji prohledávat. Když spatřili tři mladé ženy, chtěli si je odvést, ale misionáři je bránili svými těly. Pokusili se

tedy zapálit příď lodi, ale oheň se podařilo uhasit. Piráti však ztloukli misionáře do krve. Jedna z dívek se pokusila skočit do vody, ale pirát ji vytáhl za copy. Pak oba misionáře svázali. Prohlásili, že katolické náboženství musí být zničeno. Jedna z dívek dosvědčila, že oba misionáři se navzájem vyzpovídali.

Pak odvedli misionáře a dívky. Misionáře do krve ztloučené zastřelili pěti střelnými ranami a dívky odvedli do hor. Osádce bárky poručili, aby se vrátila do Lin-Long-how. V pět hodin odpoledne oznámili pozůstalí Donu Cavadovi smutnou zprávu o smrti obou misionářů. Dívky byly pirátům vydány na milost a nemilost pět dní. Řádné vojenské oddíly je osvobodily až 2. března. Dívky se po návratu vrhly na kolena a modlily se u ostatků obou misionářů, kteří k jejich obraně položili svůj život.

Podle knihy T. Bosco: Familia salesiana, familia dei santi

nu plody těch darů, které jsem od něho přijal.

Dary, které Don Kalist Caravario od Pána přijal, byly: inteligence, dobrota, zbožnost, pokora a apoštolská horlivost. A byl to také dar misijního povolání. Všechny tyto dary v něm našly autentického a inteligentního správce. Všechny rozmnožoval a rozvíjel a přinášely velký užitek, až k té největší lásce, jakou je darovat život.

lik peněz. Několik mužů vtrhlo na bárku a začali ji prohledávat. Když spatřili tři mladé ženy, chtěli si je odvést, ale misionáři je bránili svými těly. Pokusili se

Ta příležitost nastala 25. února 1930. Po šesti měsících misijní práce v Schiu-schow byl Don Kalist vybrán, aby provázel Mons. Versigliu při jeho pastorační cestě po diecézi. Napsal mamince svůj poslední dopis: **Jak je to cítit, že se nacházíme v Božích rukou. Buď odvážná, ma-**

minko. Nic se neboj. Život pomine a skončí bolestí: v nebi budeme šťastni. Předtucha blízkého konce? Nahodilá slova? Asi ne. Ale nejvyšší krok, výčet všech bolestí a smrt bylo potřeba teprve podstoupit. Jen několik dní a všechno se dokoná. Kalist byl připraven i k tomu, darovat svůj život za bližní.

23. února řekl Mons. Versiglia chlapcům v ústavě Dona Boska slůvko na dobrou noc. Řekl, že **má před sebou dlouhou cestu.** Na chlapce padl náhlý smutek. Báli se, že ztratí svého otce, který k nim byl tak dobrý. Don Versiglia proto dodal: „Jestliže nám nebude dopřáno, abychom se znovu viděli na tomto světě, můžeme se alespoň všichni sejit v nebi.“

Tragická smrt je čekala na řece. Byli však připraveni dát svůj život za víru v Boha a za lidskou důstojnost mladých lidí. Jejich „dlouhá cesta“ skončila. Bůh je přijal s otevřenou náručí.

*Maria Auxiliatrice 10/2001
přežil-lš*

MUČEDNÍCI JIŽNÍ KOREJE

V diecézi Wonju se 3000 věřících účastnilo kongresu o korejských mučednicích. Mše svatá byla sloužena na hrobě druhého katolického kněze faráře Hoi Yang-eopa. Tito mučedníci svou krví značně přispěli ke vzniku a rozvoji katolické církve na korejském poloostrově. Mučedníky si připomínaly jednotlivé diecéze četnými slavnostmi. V diecézi Suwon se připomínkové mše svaté zúčastnilo 1000 věřících. Současně probíhají procesy blahořečení 124 mučedníků. V roce 1984 blahořečil Jan Pavel II. v Soulu 103 mučedníky. Bylo to první blahořečení mimo Vatikán.

NOVÝ PRAVOSLAVNÝ KOSTEL

V místě památníku 2. světové války ve Volgogradě začala stavba nového pravoslavného chrámu, který má mít pět kopolí. Základní kámen byl položen již v roce 2000. Chrám má být dokončen k 60. výročí vítězství 8. května 2005. *Kath-net*

Konec jedné éry

Vzrušení kolem skandálu v St. Pölten je také prostředek k určitému cíli

Skončila „éra Krenn“, referovala rakouská média v půli měsíce září. V některých komentářích bylo cítit určitou škodolibost, ale někdy to byl také kompliment: Kdy se podaří biskupovi vytvořit „éru“? A opravdu: Kurt Krenn, tento bojovný, médiím otevřený Boží muž držel rakouskou veřejnost v napětí od roku 1987. Tehdy protestovali církevní funkcionáři, kolegové profesori proti jeho jmenování pomocným vídeňským biskupem. Lidé si na protest lehali na práh svatoštěpánského dómu. Ale na rozdíl od jiných kampaní trval hon na Kurta Krenna vždy jen krátký čas a opět se uklidnil. Protesty, útoky a žádosti o odstoupení se objevovaly znovu a znovu.

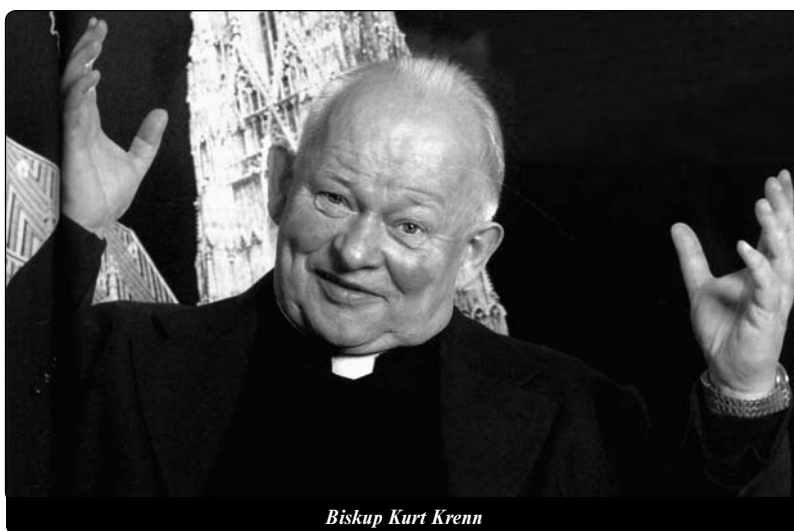
Je třeba dodat: Kurt Krenn za 17 let od svého biskupského svěcení nejen sklízel rány, nýbrž je také řádně rozdával: „Du sollst nicht begehren!“ „Nepožádáš!“ byla jeho strohá odpověď na „Kirchenvolksbegehren“ a jeho protirímské požadavky. „Obnova bez obrácení může vést k sterilní byrokracii, k panování bez sloužení, k požadavkům bez srdce a rozumu a nakonec k rozkołu.“ Každý, kdo se pokoušel oddělit Ježíše od jeho Církve, papeže od jeho biskupů, liturgii od její formy nebo víru od tradice, musel s jistotou počítat s odporem biskupa Krenna.

Odhalení zednářů

V Řezně v lednu 1986 uspořádali pódiovou diskusi na téma: „Svobodní zednáři a katolická církev“. Bratři počítali s leccíms, jen ne s tím, že je baculatý profesor filozofie utopí na otázku pravdy. „Co je to pravda?“ „Kdo je člověk?“ „Kdo je Bůh?“ ptá se Krenn, aniž by si všiml protikatolických tirád svobodných zed-

nářů. Kurt Krenn odhalil tehdy zednářství jako povrchní ideologii, která není schopná dát lidem odpověď na poslední otázky. Byl jsem toho svědkem na vlastní oči i uši. Není pochyb o tom, že „bratři“ ve Vídni hned věděli, kdo je ten profesor neúprosného slova z Horního Rakouska.

Kurt Krenn se narodil 1936 v Rannariedlu blízko Pasova

Biskup Kurt Krenn

a své vzdělání v teologii a filozofii získal v Římě. Tam se důvěrně seznámil s dílem sv. Tomáše Akvinského, jehož myšlení se pak s nesmírnou trpělivostí pokoušel zprostředkovat studentům v Řezně. Jeho nejvlastnějším tématem v přednáškách z metafyziky a ontologie byla „Boží skutečnost“. Byl to muž Boží srdcem i rozumem, který nebyl nikdy ochoten obětovat rozum nějakým falešným kompromisům.

„Chcete, abych Vám odpustil?“

Tuto mentalitu si podržel, i když přišel z hájeného univerzitního prostoru do liberální Vídne. Zatímco církevní profizákladna organizovala proti němu protesty, vstoupil Krenn do mediálního ringu. Pro ORF, RTL, Kronen Zeitung a News se stal kontroverzní biskup brzy magnetem, který zvětšoval po-

čet posluchačů. Jednoho z nejostřejších klerikálních kritiků se zeptal v živém vysílání: „Chcete, abych Vám odpustil? Udělám to rád, ale musíte to chtít!“ To nebyl rétorický tah, to bylo myšleno zcela vážně. Kurt Krenn uměl rozdávat, a také mnoho schytl. Ale nikdy nebyl bolestinský.

Ale i dobrý boxer, který tvrdí, že odráží všechny rány, je někdy falešně zasažen. Mediální horečka, protestní psaní opatů a farářů do Říma, útoky teologů, to všechno Krenn klidně snášel. Bolela ho více jiná věc:

nění proti řediteli a jeho zástupci se zakládalo na dvou fotografiích, které nelze jednoznačně interpretovat. Krenn přijal jejich demisi a ustavil diecézní vyšetřovací komisi.

Jak zní obvinění?

Ale mnoho času mu nezbylo. Dříve než mohla komise cokoliv zjistit, jmenoval Řím 20. července apoštolského vizitátora pro diecézi St. Pölten. Biskup Klaus Küng, dřívější vikář Opus Dei pro Rakousko, pak diecézní biskup ve Feldkirchu, pečlivě, věcně a nelitostně, jak je zvykem u lékařů, vyšetřoval všechna obvinění a celé pozadí skandálu v St. Pölten. Napovrch vyšlo mnoho intrik. Seminář se čtyřiceti adepty byl rozpuštěn. Nyní se má opět otevřít a hlásí se již slibných 20 kandidátů.

Ale byli tu někteří, kdo nechtěli vyčkat výsledků vizitace. Zdálo se jim, že se nepostupuje dost rychle, nebo se obávali nežádoucích výsledků vizitace? – Kongregace pro biskupy povolala Krenna v září do Říma bez

vědomí biskupa Künga. Oficiální církevní zpravodajská agentura Kathpress ještě před Krennovým návratem oznámila 10. září: „Vatikán postavil Krenna před rezignaci.“ Zpráva zapůsobila jako bomba. Daleko mimo Rakousko se v médiích vášnivě spekulovalo o konci „éry Krenn“. Po několika dnech se ukázalo, že šlo o mylnou informaci.

Co se Krennovi vytýká? Žádná hereze, žádné bludné učení, žádné porušení nauky, řádu nebo církevního práva. Také žádné osobní mravní pochybení. Prokázal prý administrativní slabiny. Neviděl prý některé nepořádky nebo je nechtěl vidět. Pokud to stačí, aby byl biskup donucen k odstoupení, má mnoho diecézních biskupů v Evropě před sebou nepokojné časy.

Komma 24/2004
přeložil -lš-

Kardinál Ratzinger hovoří o Evropě a neúctě k Bohu

Evropa, která neklade důraz na své vlastní křesťanské kořeny a více věří „ústavnímu patriotismu“. Světská kultura, která ignoruje „moudrost ukrytou v náboženských tradicích“. Tato hodnocení pronesl kardinál Joseph Ratzinger na semináři konaném 26. října v Římě, který pořádalo Centrum pro

politickou orientaci a jež se týkal odkazu filosofa Jürgena Habermanse. Ve svém příspěvku Politická historie a náboženství si Ratzinger povšiml, že na jedné straně technická globalizace přináší uniformitu, která je příčinou častých protestů, odporu vůči takové kultuře, která je navzdory svým výhodám pocíťována jako cizí a ohrožující identitu. Na druhé straně však nepředstavitelně vzrůstá moc člověka, který je schopen vlastní autoreprodukce v laboratoři. Lidská bytost se tak stává produktem, zbožím. Společnost, která takto zapomíná, že lidská osoba je obrazem Božím, je nemocná.

Historik Ernesto Galli della Loggia během semináře připomněl „roztržku“, kterou globalizace vnesla do sekularizace tím, že odstranila ideologii a nacionalismus, dvě hlavní náhražky tradiční náboženské víry, stojící u kořenů sekularizace. Místo toho jsme svědky „silné ideologizace“ témat lidských práv a míru, což je ovoce vzniklé „prázdnoty identity“. Ale odkud vycházejí „lidská práva“? Odpověď by byla, že z kultury židovsko-křesťanské, ale to se v současné době nemůže říci. EU si zvolila být „čistou procedurální entitou“, zvolila cestu „ústavního patriotismu“, který není hodnotový, ale právě jen „procedurální“.

Kardinál Ratzinger k tomu dodává: „Čistě pozitivistické

chápání lidských práv je možná dostatečné pro Ústavu, ale nikoli pro naši kulturní diskusi. Pozitivismus vede k relativismu, a jestli ten se stane absolutním, stane se protichůdným k sobě

samému a rozvrátí lidské jednání. Brát ohled jen na to, co je počitatelné a druhově nahraditelné podle vědeckého pohledu, by způsobilo zmrzačení rozumu.“ V další části vystoupení pak kardinál zdůraznil, že proti individualistickému chápání svobody staví křesťanství tezi, že člověk je stvořen pro „spolužití“. „Je sdílená svoboda, která všem zaručuje svobodu proti absolutizaci jí samotné.“ V současné společnosti už diskusi nelze redukovat na právní pojmy, ale je třeba vnést do ní opět „otázku pravdy“. Diskuse o věcech, o tom, co je „pravdivé a správné“, což nezahrnuje nezbytně uvést nějaký názor do souladu s právem, je pro společnost stejně důležitá jako základní pravdy. Pokud je dnes pravdou laicismus snižující důstojnost Boha a posvátného, je to opět „parciální ideologie“ stavějící se proti náboženstvím a vedoucí k „totalitě rozumu“ v západním světě. Proti tomu bude zákonitě jako reakce vzrůstat fundamentalismus, jako protest proti racionalismu, který okleštuje lidskou osobu.

Seminář byl zakončen citací Jürgena Habermanse: „Musíte mít na mysli, že váš racionalismus je částečným výrazem lidského rozumu.“ Kardinál k tomu připomněl, že křesťanství chápe všechny přínosy evropského racionalismu v dějinách, ale staví se proti tomu, aby se z něj stalo „impérium moci“. Racionální prostředky by měly být nástrojem setkávání s „pokladem pravdy a lásky“.

Z *Avvenire* přeložil -pc-

jim neprospěje, když budou vylučovat ze svého středu ty, kteří v souladu se svým svědomím odmítají obecné módní trendy a dále nazývají věci pravým jménem.

To je také důvod, proč vzrůstá napětí mezi Církví a světem. Ačkoliv Církev před čtyřiceti lety projevila tak velkou ochotu vyjít modernímu světu co nejvíce vstříc, nachází dnes u něho stále méně pochopení. Svět se totiž cítí stále více ohrožen ve své domnělé vymoženosti, totiž v právu na hřích. Vše směřuje stále zřetelněji ke konfrontaci. To však není nic překvapujícího a není to ani situace, které by se měla Církev snažit všemožně vyhnout. Podle slov Zakladatele se jí právě za takových okolností naskytá **příležitost k svědectví**. Tato konfrontace není stav, který by porušoval pokoj, protože na nevyhnutelnou nenávisť svých protivníků odpovídá nikoliv nenávisť, nýbrž stejně nevyhnutelnou láskou.

Větší starost si musí Boží lid dělat s tím, aby se sám nedal svést nepravými proroky a samozvanými spasiteli, kteří jsou hlasateli falešné smířlivosti a vážně poškozují Boží věc. Identita Církve není ohrožována vnějšími nepřáteli, ale „příbuznými“ z vlastních řad, kteří jsou podle slov Spasitele nakonec schopní i toho nejhoršího. Taková proradnost vlastních lidí by byla zcela nepochopitelná, kdybychom pro ni neměli odhalující vysvětlení v úkladech odvěkého nepřítelů a otce lži. Políbení, kterým zrádce vydal svého Pána a Mistra do rukou zločinců, nebyl nahodilý nápad Jidáše Iškariotského, ale příznačný Satanův projev, který se snaží licoměrně skrývat i pod nejposvátnějším znamením.

Flagrantním příkladem takové lživé proradnosti je úsilí vrazit klín mezi eucharistickou a mariánskou úctou, podobně jako mezi oficiální bohopoctou a lidovou zbožností. Jestliže sama Boží Všemohoucnost si pro sebe stanovila Mariinu spoluúčast na všem dění dějin spásy za nevyhnutelnou, odkud může pocházet úsilí „očistit“

úctu k Ježíši od „zastiňující“ spoluúčasti jeho Matky? Ve skutečnosti Eucharistie bez Marie je pouhá protestantské torzo: pouhá večere, nikoliv však živý Ježíš Kristus, jenž se počal z Ducha Svatého a narodil se z Marie Panny a přebývá mezi námi. Eucharistie bez Marie je pouhá památka, nikoliv skutečná a zpřítomněná Ježíšova oběť na kříži, pod kterým stála a spolu s ním se obětovala jeho Matka Maria. Kdo nás může naučit úctě k eucharistickému Ježíši, ne-li ta, která jako první z lidí přijala Božího Syna do svého života, která byla první živou monstrancí i svatostánkem, jako první mezi všemi tvory se mu klaněla v nehlubší adoraci a na ohromující Boží pokoru odpověděla největší pokorou milujícího čistého srdce? To všechno nám stavějí před oči podrobně tajemství radostného růžence, který je pro nás věřící dosud nedostatečně využitou vrcholnou školou eucharistické úcty a eucharistického života a pro Božího Syna vrcholnou radostí a oslavou, neboť mu připomíná ty nejkrásnější chvíle, které prožíval v lidském těle na této zemi. Maria, Matka Eucharistie a Matka kněží, je svou mateřskou něhou a úctou nedostížitelným vzorem a učitelkou, jak přistupovat k Tomu, který se dává nám, nepatrným služebníčkům, zcela k dispozici tak maličký a bezbranný jako novorozené dítě, ačkoliv je to nejvyšší Bůh a Pán všeho světa. Srdce lidové zbožnosti správně vycítilo, že modlitba růžence je nejlepší průpravou na slavení liturgie. O to všechno jsem byli málem připraveni rozumářským poblouzněním, které má svůj původ v tvrdosti srdce. Právě Maria, Matka eucharistického Ježíše, nás přivádí k hluboké studnici, odkud máme čerpat ono svědectví, které dlužíme světu: poselství o jediném léku pro zázračné uzdravení srdcí postižených smrtelnou epidemií, kterou šíří Protivník: pýchou, nečistotou a bezcitností.

-red-

PAPEŽ PIUS XII. (38)

Zprávy o ničivém působení v San Paolo pobouří katolickou cizinu. Vztahy Madridu k Berlínu se potom zhorší do té míry, že je nebezpečí, že se Španělsko vzdá statutu vlídné neutrality vůči mocnostem Osy a odstartuje anglofilskými kruhy žádanou vojenskou intervenci proti „hanobitelům církve“.

„Byly to skutečně hrozné časy,“ vzpomíná pater Bertoglio, který je stále ještě rektorem semináře Lombardo, „ale poučí se z toho lidé? Historie je dobrá učitelka, ale má špatné žáky.“

Aby měly různé pomocné akce společnou linii, myslelo se stále na jedinou osobu, jejíž autorita stála nade všemi stranami a byla bez jakéhokoliv politického podezření. Kromě toho byla v této tak spekulativní době spjata s každým charitativním činem, ale sama zůstávala svobodná: touto osobou byl – papež.

Papež je ten, kdo pallotinovi pateru Weberovi dává k dispozici peněžní prostředky na vybudování organizace, která provede rasově pronásledované z obsazovaného Říma přes nepřátelské linie. Obstará jim pasy, které budou náležitě vystaveny diplomatickými zástupci jihoamerických států, internovaných ve Vatikánu, jako Brazílie, Nikaragua a Ekvádor.

Ale byla tu tehdy ještě jedna skupina – stovky dalších Židů, kteří byli ukryti v kapucínském klášteře, zčásti také v kutnách. Jejich rabín, hluboce dojat odhodlanou pomocí papeže, našel po svém vysvobození cestu ke katolické víře.

Dále je tu větší skupina anglických důstojníků uprchlých ze zajetí a letců, kteří nouzově přistáli a byli ubytováni irským monsignorem O'Flahertym v oblasti Campo Santo.

V Německé národní koleji v Animě se nachází dvanáct uprchlíků z koncentračního tábora, antifašistických italských

důstojníků a německých odpůrců nacionálního socialismu, které opatruje biskup Hundal, jenž pod dojmem spáchaných krutostí již dávno nekáže ani slovo o spolupráci s Hitlerem. Pro osoby na zatykačích, vylepených venku na zdech, pro tyto neohroženější je v klášteře zřízen zvláštní úkryt, jehož vchod se skrývá vzadu za oltářní deskou.

Kromě toho jsou tu tisíce uprchlíků z ohrožené válečné oblasti mezi Cassinem a Římem, kteří vyhladovělí a se smrtelným strachem obléhají Castel Gandolfo, letní rezidenci papeže v Albánských horách. Papež jim všem dává otevřít brány. Leží dokonce i v trůnním sále na slámě. A tito lidé musejí být také živeni. Vatikánské sklady se obratem vyprazdňují. Řím hladoví. Nejvíce hladoví kraj Latio, jehož ulice jsou zaminovány, jehož železnice jsou vyhazovány do vzduchu, jehož pole jsou rozryta tanky. Dva zaměstnanci oddělení leteckého vojenského přidělence na německém velvyslanectví Mohenen a Kühner osobně riskovali, když o vlastní újmě „přemisťovali“ potraviny z horní Itálie do Říma. Tyto tajné transporty směřují k biskupovi Hundalovi v Animě a ten je rozděluje svým svěřencům.

Mohenen a Kühner spolupracují při svých zásobovacích službách společně s profesorem Vollbachem, ředitelem muzea v Berlíně, který emigroval do Říma a rovněž požíval podpory Vatikánu.

Stále znovu se papež osobně zapojuje do jednání vedených paterem Otto Fallerem, Dr. Pankratiem Pfeifferem a paterem Hiemerem s německými úřady ve věci papežského pomocného díla. Předmětem těchto zdlouhavých jednání jsou pomocné

zásilky pro obyvatelstvo hladovějící v Římě a Latii.

Pater Hiemer se jednoho dne objeví bez dlouhého rozmýšlení přímo v hlavním stanu Kesselringa. Nedá se odmítnout ani utěšit. Nakonec popadne maršála za knoflík na uniformě. Pevně drží rozpačitého velitele a hrozí mu peklem tak dlouho a tak pořádně, až Kesselring pod tímto dojmem dá k dispozici muniční vozidla wehrmachtu pro transporty obilí papežského pomocného díla. A to v době, kdy vrcholí bitva o Itálii, v okamžiku, kdy je na frontě naléhavě zapotřebí každého použitelného vozidla.

Není divu, že obyvatelé Latie uctívají patera Hiemera jako světce. Ale obyvatelé Říma se budou jednou pokoušet téhož Hiemera lynčovat jako kolaboranta, když bude v procesu proti bývalému vrchnímu veliteli Itálie vypovídat v jeho prospěch.

Uprostřed těchto choulostivých jednání, která jsou vedena mezi Vatikánem a německými služebními místy, vybuchne bomba na Via Rasella. Komunistická bomba. Byla ukryta ve voze na odvoz odpadků a připravena k explozi ve chvíli, když rota policejních vojáků přesně jako každý den procházela se zpěvem úzkou ulicí Via Rasella. Detonace přetrhla zpěv a rozbila okení tabule. Mezi střepinami leželo na dlažbě třiatřicet mrtvých vojáků a deset civilistů, mezi nimi šest dětí. Mnoho zraněných se svíjelo a sténalo.

Jednání s Vatikánem jsou okamžitě přerušena.

Velitele města odvedou z nějakého banketu. Ihned se odebere na místo činu. Vidí mrtvé děti. Ví, že většina zabitých vojáků jsou jižní Tyroláci, kteří si už z opatrnosti přichystali civilní věci, aby při nejbližší příležitosti nenápadně zmizeli domů. Vystavoval ochranné lis-

ty a přimhuřoval obě oči, když něco znamenalo mařit nacistické úmysly. Ale nyní se ho zmocní chladný vztek. Ve svém prvním rozhořčení chce celý blok domů uzavřít a vyhodit do povětří. Římský Oradour? Druhá Katyně?

Je to právě Dollmann, kdo první padne generálovi do rukou a odvrátí následné neštěstí. Dollmann se okamžitě spojí s Pankratiem Pfeifferem. V rozhovorech s generálním představeným se odváží jít na vatikánské rovině tak daleko, že ani za cenu vlastní hlavy nemůže ustoupit.

Ale ani Himmlerův zmocněnec není s to zadržet nově rozdmýchanou vlnu teroru.

Berlín nařizuje: Za každého zabitého Němce má být během hodiny zastřeleno deset rukojmích. Papež vyjadřuje otevřeně svůj odpor k atentátu na Via Rasella. Byl proveden na rozkaz komunistické složky odboje právě v době, kdy vedení hnutí odporu slíbilo Vatikánu zdrženlivost, aby probíhající jednání o vyhlášení Říma za otevřené, nehájené město nebyla ohrožena. Tento atentát se přičil zdravému rozumu. Bylo to nezodpovědné jednání, amorální fanatismus, nic jiného.

Původně měli být zastřeleni jako rukojmí jen političtí vězni, kteří byli odsouzeni k smrti. Kappler dá vyprázdnit vyšetřovací vězení ve Via Tasso. Tam jsou však jen čtyři právoplatně odsouzení k smrti. Kappler si vypůjčí od Pietra Carusa, římského policejního prefekta, ještě 50 až 60 chybějících rukojmích. Nakonec dá dohromady 335 mužů, tedy o pět víc, než je doporučena norma 330. „Těch pět zastřelil taky!“ rozhoduje pro případ, že by ze zraněných přece ještě jeden nebo více zemřelo.

Svážou jim ruce za zády. Tak jsou strčeni na nákladáky a zavezeni na Via Adreatina. Tam se v jednom kamenolomu nachází velká jeskyně, do které jsou oběti vechnány.

(Pokračování)

LITURGICKÁ ČTENÍ – pokračování ze str. 3

vydávát synagogám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

FARNOST MÍSTEK – AKCE LISTOPAD 2004

14. 11. – v 18 hod. ve farním kostele sv. Jana a Pavla **mše sv. za oběti komunismu**. Slouží Mons. ThDr. Antonín Huvar.

17. 11. – II. děkanátní **volejbalový turnaj** pro mládež. Začátek ve 14 hod. v tělocvičně 8. ZŠ v Místku. Informace: 777 809 328.

27. 11. – **církevní silvestr pro mládež** – „Senzamez“. V 17 hod. mše sv. u sv. Jakuba, v 18 hod. zábavní večer v Lidovém domě. Informace: 558 434 031.

Anežka z rodu Přemyslova, sestřička chudých, sestra králů. Jde, křížem buší beze slova o mrtvou skálu: Vy, sami v sebe zazdění, povstaňte v tomto znamení! V. Renč

15. výročí kanonizace **svaté ANEŽKY ČESKÉ** vzpomene v neděli 14. listopadu 2004 v bazilice Nanebevzetí Panny Marie starobylého kláštera PORTA COELI v Předklášteří (zbudovaného královnou Konstancí, matkou světice) v 9.30 hodin **MŠI SVATOU**, kterou bude sloužit nejd. otec Michael Pojezdny, opat strahovské kanonie premonstrátů v Praze. Bohoslužbu zpěvem doprovodí Akademický pěvecký sbor MORAVAN z Brna. Zve duchovní správa v Předklášteří u Tišnova.

Tuto neděli jsou bohoslužby v bazilice naposledy, v zimním období se přenášejí do konventního kostela sester cisterciáček.

ROK 2005 – POJEĎTE S NÁMI na pouť do Staré Boleslavi, k PALLADIU země české, každou poslední sobotu v měsíci. Tímto rokem začínáme **DESET LET** poutí a modliteb za národ. Autobusy odjíždí od kostela sv. Ludmily v 8.00 hodin ráno. Mše sv. v kostele Panny Marie ve Staré Boleslavi je v 9.00 hodin. Návrat do Prahy v cca 11.30 hod. ke kostelu sv. Ludmily. Na této pouti můžete získat plnomocné odpustky.

Jedná se o tyto soboty: 29. ledna • 26. února • 19. března (výjimečně) • 30. dubna • 28. května • 25. června • 30. července • 27. srpna • 28. září (výjimečně) v rámci národní poutě • 29. října • 26. listopadu • 31. prosince.

STAŇTE SE ČLENY MATICE SVATOHOSTÝNSKÉ

Více než sto let působí na Svatém Hostýně, nejznámějším mariánském poutním místě na Moravě, Matice svatohostýnská. Matice svatohostýnská (MSH) vznikla na konci 19. století a jejím účelem bylo zachování významu Sv. Hostýna pro katolické křesťany. V současné době je MSH občanským sdružením podle příslušných ustanovení občanského zákoníku, které je registrováno u Ministerstva vnitra ČR.

MSH pokračuje v tradici správy tohoto poutního místa a snaží se uchovat tuto významnou křesťanskou kulturní památku i pro příští generace. Členem sdružení může být fyzická osoba starší 15 let, která respektuje cíle a stanovy sdružení. Za živé i zemřelé členy MSH se pravidelně během roku slouží na Sv. Hostýně mše svatá.

Zájemci o členství v Matici svatohostýnské jsou vítáni a potřebné informace jim poskytnou pracovnice hospodářské správy na Sv. Hostýně nebo členové výboru MSH. Telefon: 573 381 693, e-mail: hostyn.msh@ado.cz. O MSH se můžete také dovědět na: www.hostyn.cz

Výbor Matice svatohostýnské

Liturgická čtení

Neděle 14. 11. – 33. neděle v mezidobí

1. čt.: Mal 3,19–20a

Ž 98(97),5–6,7–8,9

Odp.: srov. 9 (*Přišel Hospodin, aby spravoval národy podle práva.*)

2. čt.: 2 Sol 3,7–12

Ev.: Lk 21,5–19

Pondělí 15. 11. – nez. pam. sv. Alberta Velikého

1. čt.: Zj 1,1–4; 2,1–5a

Ž 1,1–2,3,4+6

Odp.: Zj 2,7b (*Kdo zvítězí, tomu dám jíst ovoce ze stromu života.*)

Ev.: Lk 18,35–43

Úterý 16. 11. – nez. pam. sv. Markéty Skotské nebo sv. Gertrudy

1. čt.: Zj 3,1–6,14–22

Ž 15(14),2–3ab,3cd–4ab,5

Odp.: Zj 3,21 (*Kdo zvítězí, toho vezmu k sobě na svůj trůn.*)

Ev.: Lk 19,1–10

Středa 17. 11. – památka sv. Alžběty Uherské

1. čt.: Zj 4,1–11

Ž 150,1–2,3–4,5–6

Odp.: Zj 4,8b (*Svatý, svatý, svatý Pán, Bůh vševládný: Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Lk 19,11–28

Čtvrtek 18. 11. – nez. pam. Posvěcení římských bazilik sv. apoštolů Petra a Pavla

1. čt.: Sk 28,11–16,30–31

Ž 98(97),1,2–3ab,3c–4,5–6

Odp.: srov. 2 (*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)

Ev.: Mt 14,22–33

Pátek 19. 11. – ferie

1. čt.: Zj 10,8–11

Ž 119(118),14,24,72,103,111,131

Odp.: 103a (*Jak sladké jsou na mém patru tvé výroky, Hospodine!*)

Ev.: Lk 19,45–48

Sobota 20. 11. – nez. sob. pam. P. Marie

1. čt.: Zj 11,4–12

Ž 144(143),1,2,9–10

Odp.: 1a (*Veleben buď Hospodin, má skála.*)

Ev.: Lk 20,27–40

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	14. 11.	15. 11.	16. 11.	17. 11.	18. 11.	19. 11.	20. 11.
Antifona	812	826	841	1768	1673	889	1666
Žalm	783	783	783	783	786	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	1769	1593	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	1770	1674	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	726	831	847	1780	1593	894	1669
Prosby	817	831	847	1771	1675	894	1655
Záv. modlitba	726	1590	1591	1592	1594	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	726	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	807	821	837	852	1774	1594	900
Antifony	808	822	838	853	868	884	900
Žalmy	808	823	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	1777	1680	903
Ant. ke kant. P. M.	726	726	840	856	1781	1594	904
Prosby	811	826	841	856	1778	1681	904
Záv. modlitba	726	726	1590	1591	1592	1594	904
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

SPECIÁLNÍ NABÍDKA

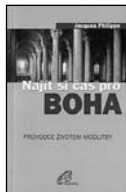
Milí čtenáři Světa,
v čísle 39 jsme inzerovali knihu Vojtěcha Vlčka **PERZEKUCE MUŽSKÝCH ŘÁDŮ A KONGREGACÍ KOMUNISTICKÝM REŽIMEM 1948-1964**. Ti, kdo si publikaci již zakoupili, mají nyní možnost objednat si **zdarma jmenný rejstřík**, který obsahuje čísla stran, kde lze příslušné jméno najít. Měla by to být praktická pomůcka pro snadnější orientaci v textu, i když jednotlivé osoby lze (až na výjimky) relativně snadno najít podle jejich řádové příslušnosti. Objednávku rejstříku je nutno provést nejpozději **do 5. prosince 2004**.

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NAJÍT SI ČAS PRO BOHA

Jacques Philippe

Mnoho lidí dnes pocituje touhu po životě hluboké a intenzivní osobní modlitby. V krátkém zamýšlení uvádí J. Philippe několik prostých rad a doporučení na pomoc těm, kdo se na cestu modlitby chtějí vydat.

Paulínky, brož., 175x114 mm, 128 stran, 99 Kč

MYSLET JEHO MYŠLENKAMI

Romano Guardini

Malý výbor z raného tvůrčího období (1916-1921) předního katolického teologa.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 185x118 mm, 112 stran, 119 Kč*

VĚČNOST UPROSTŘED ČASU

Wilfrid Stinissen

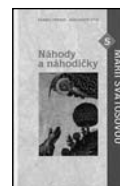
Úvahy nad problematikou času, jak bychom měli v čase žít a využívat nesmírných možností, jež nám poskytují.

*Karmelitánské nakladatelství,
brož., 180x115 mm, 168 stran, 149 Kč*

NÁHODY A NÁHODIČKY
S MARIÍ SVATOŠOVOU

Na základě konkrétních příběhů autorka poodhaluje roušku tajemství, jak je to v životě s „náhodami“.

*Karmelitánské nakladatelství,
váz., 155x100 mm, 88 stran, 109 Kč*

Informace o předplatném na rok 2005 byly uvedeny v č. 42 na str. 16.

Objednávky knih - tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticem.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese

www.maticem.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

TZ

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.